

Biblické úkoly 2007

BIBLE PRO DNEŠEK

2

Bible pro dnešek

Jonathan Oey Kuntaraf

Kathleen Kiem Hoa Oey Kuntaraf

Biblické úkoly – 2. čtvrtletí 2007

Foto: Photodisc

Technická redakce:

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.

pro Církev adventistů sedmého dne

Vytiskla tiskárna AlfaPRINT, SR

Vydání první, Praha 2007

ISBN 978-80-7172-231-1

ISSN 0409-3208

ÚVOD

„Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku.“ (Ž 119,105)

Bible pro dnešek

Jako adventisté sedmého dne věříme, že Bůh se nám zjevuje různými způsoby. Mezi těmito způsoby je Bible nejmocnějším vyjádřením Božího zjevení, které je nám v současnosti dostupné. Je to nejvyšší a rozhodující autorita v tomto padlém světě.

Bible o sobě tvrdí to, co málokterá kniha. Navíc sama poskytuje velké množství důkazů, které tato tvrzení prokazují. Říkáme, že je samoautentická; její důkazy jsou obsaženy přímo v ní.

Nejsou to jen velmi překvapivá a působivá proroctví; není to jen hodnověrná historická přesnost; není to jen mocné zjevení Boha na jejích stránkách. I když už to všechno dokazuje, že Bible je Boží slovo, největším potvrzením je její pozitivní vliv a dopad na životy těch, kteří žijí podle jejího učení. I přes všechny důkazy z proroctví či dějin je jejím nejmocnějším potvrzením úžasná schopnost přinášet lidem naději a radostnou perspektivu i tisíciletí poté, co byla napsána. Po celá staletí až dodnes Bible naplňuje nejhlubší potřeby lidí na celém světě. Proč? Protože je nejmocnějším zjevením Toho, kdo jediný může tyto potřeby naplnit – našeho Stvořitele a Vykupitele, Ježíše Krista.

Nejednou lidé zpochybňovali její hodnověrnost a spolehlivost. Je skutečně Božím slovem? Opravdu k nám skrze její stránky promlouvá Stvořitel vesmíru? Je její text hodnověrný? Jsou její tvrzení podpořena vědeckými důkazy? Jak se k Bibli staví archeologie? I když věříme, že je tato kniha inspirovaná, můžeme ji i my, lidé žijící ve 21. století, uplatňovat ve svém životě? Pokud ano, jak a proč?

Tyto a mnohé další otázky budeme studovat během biblického studia v tomto čtvrtletí. Mohli bychom tyto úkoly jednoduše nazvat „Proč věřím Bibli“. Jejich autoři totiž vysvětlují, proč důvěřují Bibli a proč se jim stala v jejich životě morálním a duchovním vůdcem.

Jonathan Kuntaraf, známý také jako Oey Giok Kun, pochází z Indonésie. Když psal tyto úkoly, byl vedoucím oddělení sobotní školy při Generální konferenci. Spolu se svojí manželkou Dr. Kathleen Liwidjaja, která působí v oddělení zdraví při Generální konferenci, mají dvě dospělé děti.

HLAS Z NEBE

Texty na tento týden: Gn 3,8.9; 2 S 12,1–7; Iz 59,2; Ez 4; Am 3,7; 2 Tm 3,16; 2 Pt 1,20.21; 3,1

Základní verš

„Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky.“ (Žd 1,1.2)

Hlavní myšlenka

Poté, co lidstvo padlo do hříchu, Bůh našel nové způsoby, kterými s námi komunikuje.

Jaká je hodnota člověka? Z chemického pohledu zcela zanedbatelná. Podle některých odhadů by však cena bílkovin, enzymů, RNA, DNA, aminokyselin a dalších vzácných biochemických látek, které se tvoří v lidském těle, mohla dosáhnout až desítek milionů korun.

Naši skutečnou hodnotu však pochopíme jen v souvislosti s životem a smrtí Ježíše Krista. Kdybychom v očích Božích nebyli tak nesmírně vzácní, nemusela by být za naše vykopení zaplácena tak nepředstavitelně velká cena.

V tomto úkolu se zaměříme na dobrou zprávu o naší hodnotě v Božích očích a o ceně našeho vykopení. Budeme mluvit i o různých způsobech, kterými s námi Bůh komunikuje.

Ano, Bůh k nám, hříšným a padlým, stále ještě promlouvá. Rozhodující otázkou je: Jsme ochotní poslouchat, co nám říká?

BŮH HLEDÁ ČLOVĚKA

„Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě.“ (Gn 3,8)

Před pádem do hříchu komunikovali Adam a Eva s Bohem přímo. Po jejich pádu se tato komunikace narušila. Už nemohli se svým Tvůrcem rozmlouvat tváří v tvář. Tuto změnu nevyvolal Bůh. Příčinou byla změna vztahu Adama a Evy k Bohu.

O čem čteme v Iz 59,2? Co udělal hřích s naším vztahem k Bohu?

Hřích způsobil, že Adam a Eva nebyli schopni obstát v Boží přítomnosti. Báli se Pána Boha. Hřích je hnal pryč od jejich Stvořitele. Tento hřích, který oddělil lidstvo od Stvořitele, působí rozdělení i mezi národy, státy, kmeny, společenstvími, církvemi a rodinami navzájem. To je realita, se kterou se denně setkáváme.

Jaký význam má verš Gn 3,9? Proč Bůh, který všechno ví, položil tuto otázku?

Často od lidí slyšíme, že „člověk hledá Boha“. Opak je však pravdou – Bůh hledá nás. Používá přitom různé prostředky a způsoby, kterými nás chce přivést k záchraně. Bible od První knihy Mojžíšovy až po Zjevení Janovo hovoří o tom, jak Bůh hledá člověka. Ukazuje na Boží touhu dotknout se nás. Chce, abychom si uvědomili, že je tady a i přes naše hříchy nás velmi miluje.

„Kde jsi?“ Tato otázka se ani tak netýká naší fyzické přítomnosti, jako našeho duchovního stavu. Jak bys na otázku „Kde jsi?“ odpověděl ty?

BŮH A PROROCI

„Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.“ (Am 3,7)

Jak důležití jsou podle tohoto verše proroci?

Když se narušila přímá komunikace člověka s Bohem, Bůh k nám promlouval prostřednictvím proroků. Posláním proroků bylo oznamovat lidem Boží vůli. Přesně ohlásili první i druhý příchod Ježíše Krista. Jejich prostřednictvím Bůh zjevoval lidem svoji lásku a charakter a varoval je před blížícími se soudy. Proroci také zjevovali Boží plán spasení. Oni sami byli svědectvím o tom, že Bůh si cení lidí natolik, že si mezi nimi vybírá proroky, kteří jej budou reprezentovat. Pán vedl proroky i při psaní Bible.

Najděte některé způsoby, kterými proroci oznamují své poselství. 2 S 12,1–7; Ez 4; 2 Pt 3,1

O tom, jak odlišné postoje mohou lidé zaujmout k slovům proroka, čtete v 2 Pa 20,20 a L 16,31. Zamyslete se nad těmito verši, týkají se i nás. Buď věříme tomu, co nám Bůh říká (často právě skrze své proroky), nebo ne. Náš postoj vůči prorokům často odhaluje náš postoj vůči Bohu.

Můžeme si namlouvat, že Božím slovům věříme. Přesto pak v realitě života tomu může být jinak. Stalo se to i mnoha izraelským vůdcům v dějinách. Jak zjistit, zda Bohu skutečně věříme? Jednou z odpovědí jsou Ježíšova slova: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.“ (J 14,15) „Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečiníte, co říkám?“ (L 6,46) (Pro porovnání viz také 1 J 5,10–13.)

Nám adventistům by měly být prorocké spisy zvlášť blízké. Jak se tato slova naplňují ve tvém životě a v životě tvého sboru? Souhlasíš s tvrzením, že náš postoj k prorokům odráží i náš vztah k Bohu?

ZJEVENÍ PROSTŘEDNICTVÍM JEŽÍŠE KRISTA

„A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ (J 1,14)

Bůh se nejčastěji zjevoval prostřednictvím svých proroků. Největším a nejdokonalejším zjevením Boha je však příchod Ježíše Krista na tento svět. Ježíš byl Bohem v těle – na zemi. Co víc si lidé mohli přát?

I když Ježíš přišel jinak, než ho čekali, jeho život a učení zjevily Boží vůli. Avšak mesiášská očekávání lidí, kteří žili v době Ježíše Krista, byla odlišná. Hledali moc namísto skromnosti, vznešenost namísto pokory. Ježíšův příchod však zjevil pravý charakter Boha Otce.

Řekli jsme si, že Ježíš věrně zjevoval Otce. Co o tom říkají následující verše?

Mt 11,27 _____

J 1,14.18 _____

J 14,8–11 _____

2 K 4,6 _____

Žd 1,1–3 _____

Na základě veršů u Jana 14,8–12 víme, že ti, kteří viděli Ježíše, viděli Otce, protože oni jsou navzájem jeden „v“ druhém. Ježíšova slova nejsou slova člověka; jsou zjevením jedné a té samotného Boha. Když se seznamujeme s Ježíšem, seznamujeme se zároveň s Bohem. Nejlepší způsob, jak pochopit Boží lásku a dobrotu, je osobně poznat Ježíše Krista.

Jak bys odpověděl na otázku: Čím je pro tebe Ježíš?

BŮH PROMLOUVÁ I DNES

„Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně.“
(J 5,39)

Hovořili jsme o komunikaci prostřednictvím proroků a prostřednictvím Ježíše Krista. Bůh však nemluvil s člověkem jen v biblických dobách.

Jakým způsobem se Bůh zjevuje dnes nám?

2 Tm 1,5 _____

Fp 4,9 _____

J 5,39 _____

Uvedené verše ukazují, že v otázce smyslu života nás Bůh nikdy neměl v úmyslu nechat v nejistotě. Postaral se o to, abychom mohli poznávat pravdu a věděli, jak být zachráněni pro věčnost. Bůh se zjevil a zjevuje mnoha způsoby: prostřednictvím přírody, vědy, Bible, Ježíše Krista, božské prozřetelnosti v našem životě, vztahů mezi lidmi i působením samotného Ducha svatého. Zjevuje se také skrze ty, kteří svůj život zasvětili jemu a odrážejí tak Boží obraz.

Jak je tomu ve tvém životě? Jak s tebou Bůh v poslední době komunikoval? Zřejmě nejdůležitější otázkou je, zda jsi ochoten poslouchat a žít podle toho, co ti Bůh říká.

BŮH PROMLOUVÁ PROSTŘEDNICTVÍM BIBLE

„Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha.“ (2 Pt 1,21)

Shrň základní poselství veršů 2 Tm 3,16 a 2 Pt 1,20.21. Co by měly povědět každému z nás?

Nejednou se stalo, že Bůh požádal proroky, aby zapsali jeho poselství. Mnohá z těchto poselství se zachovala a jsou nyní v Bibli. Například: „...Mojžíš zapsal všechna Hospodinova slova...“ (Ex 24,4; viz také Ex 34,27; Lv 26,46) Také Jozue byl pověřen psát. (Joz 24,26) Později Bůh požádal Jeremjáše, aby napsal knihu, v níž zaznamená všechno, co mu řekne. Po mnoha letech pak prorok Daniel říká (Da 9,2), že četl Jeremjášovo poselství o Božím zaslíbení vysvobodit svůj lid po sedmdesáti letech zajetí. Také Danielovi Bůh řekl, aby napsal knihu určenou zvláště pro ty, kteří budou žít „v době konce“ (Da 12,4). Už jen z těchto příkladů je zřejmé, že Bůh se zjevuje prostřednictvím Bible. Bible, jako psané poselství, je vyjádřením Boží vůle.

Asi víte, že slovo „bible“ se v této knize nenachází. Pochází z řeckého slova „biblos“ – kniha (výraz „bible“ je množné číslo od slova „biblos“). Písmo svaté, Bible, jsou tedy svaté knihy. Tvoří ji 39 knih Starého zákona a 27 Nového zákona.

Pokud jde o styl a formu, Bible je velmi rozmanitá. Přesto však od první knihy až po tu poslední mluví o milujícím Bohu, Stvořiteli vesmíru, který touží navázat spojení se svým hříšným stvořením. Podstatou biblické zvěsti je téma Boží lásky. Vnímáme ji zejména díky Ježíši Kristu, který přišel na tento svět, žil tu jako člověk a zemřel na Golgotě. To je to nejvýznamnější, co se kdy ve vesmíru událo. Všechny velké pravdy Bible bychom proto měli studovat s vědomím Ježíšovy lásky a oběti.

Jakou úlohu sehrává Bible ve tvém vztahu s Bohem? Jaké změny bys potřeboval udělat, aby měla Bible větší vliv na tvůj život s Ježíšem?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Na úsvitu dějin si přečti kapitoly Na úsvitu dějin, Nedůvěra a její důsledky a Zaslíbení záchrany (NUD 14–26; PP 16–36) a v knize Velké drama věků Úvod (VDV 9–14).

„Ježíš přistupoval k lidem s pochopením, protože znal jejich problémy. Pravdu jim představoval přímo a jednoduše, aby mohli vidět její krásu. Mluvil čistě, jasně a srozumitelně. Jeho hlas zněl lidem zvyklým poslouchat jednotvárné proslovy rabínů jako hudba. Jeho učení bylo sice prosté, ale také úplně jiné než všechna ostatní, protože Ježíš mluvil jako „ten, kdo má moc“. Rabíni se vyjadřovali neurčitě a váhavě, jako by se Písmo dalo chápat tak, anebo právě naopak. Jejich posluchači propadali stále větší nejistotě. Ježíš však vykládal Písmo jako zcela nepochybné svědectví. Všechno vysvětloval s takovou mocí, že mu nikdo nemohl odporovat.“ (TV 157; DA 253)

Náměty k přemýšlení

- 1. Bůh se nás nikdy nevzdá. Jaké důsledky to má na náš vztah k blízkým, přátelům nebo sousedům, kteří nepatří do žádného církevního společenství? Jak dosáhnout toho, abychom měli k ostatním podobný postoj?**
- 2. Co bys řekl člověku, který tvrdí, že vážně hledá Boha a jeho vůli? Co bys mu poradil, aby uslyšel Boží hlas?**
- 3. Podělte se o zkušenosti, kdy k vám Bůh promluvil mocným způsobem. Co se tehdy stalo? Na základě čeho jste byli přesvědčeni, že šlo o Boží hlas, o Boží zásah? Je možné nějakými prostředky zjistit, zda to byl skutečně Bůh? Pokud ano, jaké to jsou?**

BOŽÍ SLOVO JAKO NEJVYŠŠÍ AUTORITA

**Texty na tento týden: Mt 4,4–10; 21,42; 22,29; 26,54.56;
Ga 1,11.12; 2 Pt 3,16**

Základní verš

„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.“ (2 Tm 3,16.17)

Hlavní myšlenka

Z čeho je odvozena autorita Bible?

Každý člověk se v životě řídí podle toho, co považuje za nejvyšší autoritu, ať už by tím mělo být cokoli. Jako křesťané věříme, že nejvyšší autoritou je Bůh, jehož vůle je vyjádřena v Bibli. Proto má Bible v našem životě rozhodující a konečné slovo.

Proč bychom se však měli podřídit autoritě této knihy?

Protože Bible není kniha jako každá jiná. Je to Boží slovo. Původcem Bible je Pán Bůh, Stvořitel nebe a země. Proto má tato kniha sama v sobě „zabudovanou“ božskou autoritu. Vždyť kdo má autoritu nad Bohem? Nikdo. Proto má Bible hlavní a nejvyšší autoritu.

Tento týden budeme mluvit o autoritě Písma. Co říká Písmo o svém původu? Jak se pisatelé Bible dívali na ostatní biblické knihy? Co Ježíš sám řekl o Písmu? Vždyť On – sám Bůh – má v otázce autority Božího slova bezpochyby poslední slovo.

SLOVO HOSPODINOVO

„Hospodin vztáhl svou ruku a dotkl se mých úst. Pak mi Hospodin řekl: ‚Hle, vložil jsem ti do úst svá slova.‘“ (Jr 1,9)

Bibličtí pisatelé se o knihách, které napsali, vyjadřovali velmi zvláště. K vyjádření původního zdroje svých poselství použili výrazy jako „tak promluvil Hospodin“ (Iz 1,2), „toto praví Hospodin“ (Am 1,3), „slovo Hospodinovo, které se stalo...“ (Mi 1,1) anebo „toto jest slovo to, kteréž mi ukázal Hospodin“ (Jr 38,21 – PBK).

Pisatelé Starého zákona jasně prohlašovali, že jejich poselství pochází přímo od Boha. Je to „slovo Hospodinovo“, které zaznělo ke starozákonním pisatelům, jakými byli Jeremjáš, Ezechiel, Ozeáš, Ámos a další.

Jakou společnou myšlenku nacházíme ve verších 2 S 23,2; Ez 2,2 a Mi 3,8?

Co říká Nový zákon o inspiraci Starého zákona? L 1,70 a 2 Pt 1,19–21

O čem byl Pavel pevně přesvědčený? Co říká o autoritě evangelia, které zvěštuje? Ř 4,3 a Ga 1,11.12

Všichni pisatelé Bible, i když žili v průběhu dlouhých staletí a ve velmi odlišných poměrech a prostředí, tvrdili totéž – že poselství, které zaznamenávají, není jejich vlastní, ale že se jich dotkla Boží moc, která jim přikázala psát.

Když věříme, že proroci byli inspirováni Bohem, jaké praktické důsledky to má pro náš běžný život? Odráží se v něm víra v autoritu Písma?

INSPIROVÁNY BOHEM

„Všechny svaté spisy byly inspirovány Bohem...“ (2 Tm 3,16 – SNC)

Jaký je podle Pavla původ a autorita Písma? 2 Tm 3,16

Řecké slovo pro „inspiraci“ použité v 2 Tm 3,16 znamená doslova „od Boha vdechnuté“ (PBK). Jasně naznačuje, že Písmo má svůj původ v Bohu. Bůh zmocnil své posly, proroky a apoštoly, aby pochopili a pak i hodnověrným a spolehlivým způsobem odevzdali všechno, co jim zjevil.

V souvislosti s inspirací Písma si přečti Gn 2,7 a Ž 33,6. V čem se tyto verše shodují s 2 Tm 3,16? Co nám hovoří o autoritě Bible?

Stvořitelická moc, skrze kterou povstal tento svět, stojí i za původem Písma! Uvažuj o důsledcích této úžasné pravdy.

Hospodin oznamoval své slovo různými způsoby. Zjevoval se ve viděních a snech, dával člověku přímé zjevení (Ex 3,2–7), posílal anděly (Da 8,15,16) nebo používal očitě svědky (1 J 1,1–3).

Bez ohledu na způsob, jakým Bůh s pisateli Bible komunikoval, pisatelé vždy rozuměli nebo přemýšleli nad poselstvím, které obdrželi. Nebyli pouhou „klávesnicí“ nebo „perem“. Každý pisatel psal vlastním stylem. Osobitý projev pisatelů vidíme v celé Bibli. To důležité však je, že napsané poselství nebylo jejich vlastní. Pocházelo od Boha. Psali to, co jim Bůh svěřil. (2 S 23,2; Am 3,8)

Právě proto je Bible nazývána „knihou Hospodinovou“ (Iz 34,16), „Božím evangeliem“ (Ř 1,1), „Božími slovy“ (Ř 3,2), „slovem Kristovým“ (Ko 3,16).

Porovnej různé způsoby, jakými se jednotliví pisatelé Bible vyjadřují (např. Pavel a Jan, Izajáš a Mojžíš, nebo Izajáš a Jan). Zdá se vám některý srozumitelnější než jiný? V čem? Proč Bůh dovolil, aby „jeho slovo“ autoři vyjádřili vlastním způsobem?

KRISTŮV POHLED NA PÍSMO

„Ježíš jim však odpověděl: ‚Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží.‘“ (Mt 22,29)

Na autoritu, platnost a význam Písma existuje v současnosti mnoho různých pohledů a názorů. I mezi křesťany je mnoho těch, kteří nepřikládají Bibli takovou autoritu, jakou by měli.

Jakou autoritu má tedy Písmo?

Jakou autoritu přisuzoval Písmu Kristus? Mt 4,4–10; 21,42; 26,54.56; Mk 12,36; L 4,21

To jsou jen některé verše z těch, které ukazují, že Ježíš považoval Písmo za pravdivé a spolehlivé. Věřil tomu, co bylo napsáno o stvoření (Mk 10,6), o Noemovi a potopě (Mt 24,37–39) i o Jonášovi a veliké rybě (Mt 12,39–41). Zmínil se také o stvoření prvních lidí (Mt 19,4) a u Mt 19,5 citoval Gn 2,24, kde se píše o původním záměru s manželstvím.

Jakými slovy Ježíš potvrdil, že Starý zákon uznává jako celek? L 24,25–27; J 10,35

Právě Písmem Ježíš potvrdil své poslání. (J 5,46.47) Po vzkříšení na cestě do Emauz citoval Písmo, aby objasnil význam své služby. (L 24,27) Během svého života na zemi Ježíš používal Písmo, citoval z Písma, potvrzoval Písmo, vyvyšoval Písmo a vysvětloval je. „Ježíš je pravý tlumočnick Písma svatého. Jeho poselství je klíčem k správnému pochopení Starého zákona. . . To, jak Kristus používal Písmo, je pro nás vzorem biblického výkladu. Princip, podle kterého se řídíme, je založen na přesvědčení, že Boží dílo vykoupení v dějinách Izraele nachází své naplnění v Kristu.“ (Hans LaRondelle)

APOŠTOLOVÉ A PÍSMO

I novozákonní pisatelé dávají najevo, že Písmu plně důvěřují.

Jak projevuje Jakub svoji důvěru v autoritu Starého zákona? Jk 2

Jen v Listu Římanům Pavel více jak 40krát cituje přímo Starý zákon. Jeho poselství je postaveno na starozákonních citátech a odkazech. Proroka Izaiáše cituje nejméně 25krát. Podobně to činí i Petr ve svých listech. Všechny epištoly tak mají silný základ ve starozákonních písmech. (Viz také Žd 10,7; 1 J 3,12.)

Také novozákonní autoři vyjadřují své přesvědčení o autoritě Písma. (Jk 1,5) Jakub kárá bohaté a používá přitom verše Iz 40,6.7 a Ž 103,15. V 2 Pt 1,21 vyjadřuje apoštol Petr svoji důvěru ve starozákonní proroctví. Když v 1 Pt 1,19 říká, že jsme vykoupeni vzácnou krví Ježíše Krista, navazuje opět na Starý zákon. (Ex 12,5)

V Ř 1,17 mluví Pavel o evangeliu. Používá přitom základní princip evangelia, jak ho nacházíme v Abk 2,4. Při popisu hříšné přirozenosti (Ř 3,10–12) Pavel vychází ze Ž 14,1–3. Když promlouvá k Židům v Římě, říká: „Duch svatý dobře pověděl vašim předkům ústy proroka Izaiáše. . .“ (Sk 28,25)

Apoštolové byli pevně přesvědčeni, že Písmo je Boží slovo. O letnicích Petr řekl: „Bratří, muselo se splnit slovo Písma, kde Duch svatý už ústy Davidovými mluvil. . .“ (Sk 1,16) I Pavel napsal: „. . .děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest.“ (1 Te 2,13)

Co ti brání plně důvěřovat Písmu?

JEDNOTA UPROSTŘED ROZMANITOSTI

„... a neučení a neutvrzení lidí je překrucují, jako i ostatní Písmo, k vlastní záhubě.“
(2 Pt 3,16)

Petrovu zmínku o Pavlových listech (2 Pt 3,15.16) jako o Písmu považujeme za vnitřní důkaz platnosti obou zákonů. Starý i Nový zákon byly považovány za Boží slovo. (Viz také 1 Te 2,13.) I přes velké rozdíly – kulturní a historické pozadí, osobitost autorů – mezi oběma částmi Bible vládne překvapující jednota.

Starý zákon byl napsán v rozpětí tisíce let. Pak nastalo asi na pět set let odmlčení, kdy nebyla napsána žádná biblická kniha – až do vzniku novozákonní církve. Knihy Nového zákona byly napsány v druhé polovině prvního století po Kr., což znamená, že Bible byla dokončena za víc než 1500 let.

Jaká významná sjednocující myšlenka se objevuje ve verších Lv 19,18; Dt 6,5; Mt 22,36–40; J 13,35 a 1 K 13?

Jedním z nejsilnějších důkazů, že Bible byla napsána na Boží příkaz, je její jednota. Přestože pisatelé pocházeli z rozmanitého prostředí, její obsah má jeden hlavní cíl. Pisatelé Bible byli králové, předsedové vlád, pastýři, rybáři, proroci, kněží, publikán, lékař a mnoho jiných lidí různého povolání – všichni však psali o tomtéž Bohu. Některé knihy jsou historické, jiné prorocké. Někteří psali formou poezie, jiní prózou. Některé knihy jsou misionářské zprávy, jiné jsou církevními listy nebo osobní korespondencí. Každý pisatel však mluví o tomtéž milujícím a laskavém Bohu. Každý z nich nás informuje o stejném plánu spasení a vyzdvihuje stejný standard spravedlnosti. Všichni se těší a očekávají tutéž věčnou odměnu. To není náhoda. Tato jednotnost svědčí o tom, že bibličtí pisatelé měli jeden zdroj inspirace.

Které téma v Bibli patří k tvým oblíbeným? Prolistuj si několik knih Starého i Nového zákona a vyber verše, které vyjadřují stejnou myšlenku.

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Bibli napsali inspirovaní lidé; ne však Božím způsobem myšlení a vyjadřování, ale lidskými slovy. Bůh v ní není označen jako pisatel... Pisatelé Bible byli Božími písaři, ne jeho perem. Všimněte si různých pisatelů. Inspirovaná nejsou slova Bible, inspirovaní jsou lidé. Inspirace nepůsobí na slova a způsob vyjadřování člověka, ale na člověka samotného, který – pod vlivem Božího Ducha – je naplněn myšlenkami. Slova jsou však vyjádřena způsobem vlastním osobnosti pisatele... Boží myšlení a vůle se spojuje s lidským myšlením a vůlí. To, co takový člověk vyjádří, pak jsou ‚Boží slova.‘“ (1SM 21)

„I když původcem Bible je podle jejího vlastního svědectví sám Bůh, na ztvárnění jejího poselství do podoby lidsky srozumitelného projevu měli účast různě obdaření lidé.“ (VSV 9)

Náměty k přemýšlení

1. Uvažujte ve třídě o odpovědích na otázku z části na čtvrtek.
2. Jaké jiné zdroje autority mohou konkurovat Bibli? Zkuste je pojmenovat (vláda, média, věda, kultura atd.) a přemýšlejte o tom, jak byste je mohli vyvážit Bibli, aby i přes všechny vlivy okolí zůstala vaší největší autoritou.
3. Jistě jsou v Bibli i věci, které sotva dokážeme pochopit. Proč by nás to nemělo překvapit? Souvisí to nějak s tématy, kterými se Bible zabývá? Jak si můžete navzájem pomoci udržet víru v Písmo jako Boží slovo i přes některé těžko pochopitelné skutečnosti?

NAPLNĚNÍ BIBLICKÝCH PROROCTVÍ

Texty na tento týden: Iz 52,13–53,12; Da 2; Mt 24,24; J 13,19

Základní verš

„Pamatujte na to, co bylo na počátku od věků! Já jsem Bůh a jiného už není, jsem Bůh a nic není jako já. Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním.“ (Iz 46,9.10)

Hlavní myšlenka

Biblická proroctví mají při zrodu víry důležitou úlohu.

Mnoho lidí vyhledává služby odborníků, aby se poradili o vývoji na trhu s cennými papíry. Experti jim mohou o očekávaném kurzu říct téměř všechno. Neumí však s jistotou určit to, co se od nich nejvíce očekává – jaký bude skutečný vývoj v budoucnosti.

Bůh však budoucnost zná. Dokázal nám to a stále dokazuje prostřednictvím biblických proroctví. Byla napsána dávno před předpověděnými událostmi, které se po čase odehrály přesně tak, jak to Bůh v proroctví ukázal. Když se dnes podíváme zpět do historie, můžeme sledovat nejen biblickou předpověď, ale i její naplnění v dějinách. „Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.“ (Am 3,7)

Všechny tyto předpovědi se v minulosti přesně splnily. Proto můžeme plně důvěřovat proroctvím, která se týkají budoucnosti. A jde především o nejvýznamnější proroctví ze všech – o druhý příchod Ježíše Krista.

V tomto úkolu budeme probírat některá významná proroctví Písma. Co se z nich můžeme naučit? Jaký princip se skrývá za proroctvími? Jak nám proroctví pomáhá důvěřovat Bibli jako Božímu slovu?

PROROCKÉ POVOLÁNÍ

„Neboť vyvstanou lžimesiášové a lžiproroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné.“ (Mt 24,24)

Kořen slovesa nba znamená v hebrejštině „prorokovat“. Vytváří představu člověka, který horlivě a pod vnuknutím „chrlí“ slova. Podstatné jméno „nábí“ znamená mluvčí, prorok, člověk, pověřený mluvit ve jménu někoho. (Ex 6,28–30; 7,1) Jiné slovo, které se v Bibli používá pro člověka s prorockým darem, je „vidoucí“. Tímto slovem se překládají dvě odlišná slova, z nichž každé znamená „vidět“. Vykládáme to tak, že Bůh dal prorokům schopnost přesvědčivě mluvit o tom, co obyčejní lidé neviděli.

Na co nás Ježíš upozorňuje v souvislosti s proroky v Mt 24,24? Co tato slova naznačují?

Ježíšovo varování před falešnými proroky můžeme chápat také jako vyjádření předpokladu, že budou existovat i praví proroci: kdybychom zavrhli všechny proroky – tedy zavrhli tento dar úplně – nebylo by potřebné upozorňovat na falešné proroky.

Jaký princip o proctví nám zjevují texty Mt 24,32.33 a J 13,19?

V těchto verších Ježíš říká, že prorokovat neznámá jen být schopný předpovídat budoucnost. Proctví je dáno i proto, aby posílilo naši víru v Boha a jeho slovo poté, co se události stanou. Čím víc sledujeme, jak se proctví naplňují, tím máme víc důvodů věřit, že Bible je skutečně od Boha.

Jsou různá proctví. Jedna předpovídají příchod Mesiáše – Ježíše Krista, jiná hovoří o budoucnosti Izraelců a různých národů, další se zabývají koncem světa, ba dokonce tím, co se bude dít poté.

Jakou úlohu sehrávají proctví ve tvém životě s Bohem? Co ses o proctvích naučil doposud? Co bys při studiu proctví poradil někomu, kdo je čte poprvé? Před čím bys ho varoval?

PRVNÍ PROROCTVÍ

„Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete nepohnutelní; věřte jeho prorokům a bude vás provázet zdar.“ (2 Pa 20,20b)

Hned na začátku první knihy Bible – v Genesis – vidíme, že proroctví sehrává důležitou úlohu v dějinách Božího plánu s padlým lidstvem.

Vyhledej si následující verše. Jak a kdy se naplnila tato proroctví?

Gn 3,15 _____

Gn 6,13 _____

Gn 12,1–3 _____

Gn 15,13.14 _____

Gn 18,10 _____

S odstupem času je pro nás snadné vidět, jak přesně se tato proroctví naplnila. Vžijme se však do situace Noema. Mnoho let před potopou prohlašoval, že bude z nebe padat voda a zničí všechno na zemi. Nebo vzpomeňme na Abrahama a Sárú. Měla se stát matkou dítěte, i když to vzhledem k jejímu věku už nebylo možné. Byla to pro ně jistě veliká zkouška víry. Důvěřovali Bohu, že se naplní události, které předpověděl, přestože vypadaly zcela nepravděpodobně, ba přímo nemožně.

Čekáš, že se naplní nějaké Boží zaslíbení? Jak ti v tom pomáhají příběhy biblických postav? Co nám může pomoci více důvěřovat Bohu?

DANIELOVO PROROCTVÍ

Zopakuj si druhou kapitolu z Danielova proroctví. Co nás učí o Boží moci předpovídat budoucnost?

Světové dějiny potvrzují správnost a přesnost tohoto úžasného proroctví. Babylonská zlatá říše vládla nad světem od roku 605 do roku 539 př. Kr. Její vliv byl obrovský, stala se dominantní mocí na starověkém Blízkém východě. Ruiny města Babylon se dnes nacházejí v Iráku, přibližně 100 km jižně od Bagdádu. Bible nejen že předpověděla pád Babylonu (Jr 51,49.53), ale jasně určila, kdo proti němu povede vojenské tažení. (Iz 45,1–4) Asi 175 let po vyslovení tohoto proroctví stál Kýros se svojí armádou v branách Babylona.

Médové a Peršané vládli světu od roku 539 do roku 331 př. Kr. Bůh však řekl Danielovi, že přijde „třetí království, měděné, které bude mít moc nad celou zemí“ (Da 2,39). V Da 8,21 je ukázáno, že třetím královstvím je Řecko. Řecká vojska pod vedením Alexandra Velikého skutečně na krátkou dobu dobyla svět. Vojáci měli bronzové pancíře, helmy, štíty i meče. Byl to skutečně výstižný symbol Řecka!

Řecká říše byla roku 168 př. Kr. dobyta železnou monarchií Říma. Je to další dramatické naplnění proroctví. Řím vládl déle než jakákoliv jiná světová mocnost. Tehdejší svět ovládal přes 500 let. Jeho panství sahalo od Britských ostrovů až po Arabské moře, od Severního ledového moře až po Saharu a od Eufratu až po Atlantik.

Ale jak pověděl Daniel, „království bude rozdělené“ (Da 2,41). Řím se rozpadl na dvě nezávislá království, z nichž se později staly národy moderní Evropy, národy, které však „nepřilnou k sobě navzájem, jako se nesmísí železo s hlinou“ (v. 43). Právě dnes žijeme v době charakterizované nohama sochy vytvořenými „dílem ze železa a dílem z hlíny“.

Další království, které má přijít, je v pořadí poslední. Je to Boží věčné království. V žádném z předchozích předpovědí se Daniel nemýlil. Bylo by proto nerozumné nedůvěřovat jeho slovům o tomto posledním království.

Zamysli se nad tímto zvláštním proroctvím. Daniel, který žil v době 600 let před Kristem, psal o dnešním světě! Daniel byl veden Boží moudrostí a mocí. Pokud tvá víra kolísá, vzpomeň si na některé z naplněných proroctví a pros Boha, aby upevnil tvoji víru.

PROROCTVÍ O MESIÁŠI

„Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (Iz 53,5)

Ze všech starozákonních proroctví jsou nejmocnější předpovědi o prvním příchodu Ježíše Krista. O příchodu Mesiáše mluví přibližně šedesát starozákonních proroctví. Jedno z nejvýznamnějších nacházíme u proroka Izajáše.

Jaké znaky a vlastnosti Mesiáše jsou vzpomínány v Iz 52,13–53,12? Jak je Ježíš naplnil?

Tato pasáž je jednou z nejmocnějších prorockých předpovědí v Bibli. Je plná výjimečných událostí, které ve snaze naplnit proroctví nemohly být zmanipulovány a dopředu připraveny. Toto proroctví bylo a stále je mocným důkazem ve prospěch křesťanské víry.

Prostudujte si několik starozákonních proroctví o Ježíši a jejich naplnění v Novém zákoně. Jak dokládají věrohodnost Božího slova?

Starozákonní proroctví

Iz 7,14

Mi 5,1 (2)

Da 9,25

Oz 11,1

Naplnění v Novém zákoně

Mt 1,23

L 2,4–7

L 3,1–23

Mt 2,14

Je zajímavé studovat, co po svém vzkříšení Ježíš pověděl o prorockých předpovědích týkajících se jeho osoby a jejich naplnění. Na cestě do Emauz připomněl dvěma učedníkům: „Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy? Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.“ (L 24,26.27) Mohl hovořit o svém narození (Iz 7,14), službě (Iz 9,1.2), zavržení (Iz 53,3), o probodění svých rukou a nohou (Ž 22,17), výsměchu a urážkách (v. 7–8), ukřižování s lotry (Iz 53,12) i vzkříšení (Ž 16,10).

Díky Ježíšově zásluze se naplnila četná proroctví o mesiáši, který spasí lidstvo. Proto ti Bůh může odpustit všechno – bez ohledu na tvoji minulost. Stačí se jen spolehnout na to, co pro tebe Ježíš učinil. Ovlivní (nebo už ovlivnila) tato významná pravda o spasení z víry tvůj život?

DRUHÝ PŘÍCHOD

„A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,3)

Ukázali jsme si, že mnohá proroctví se už naplnila přesně tak, jak to bylo předpověděno – a nejednou k tomu došlo zcela mimořádným způsobem. Bible však obsahuje i proroctví, která se ještě mají naplnit. Mezi nejdůležitější patří proroctví o druhém příchodu Ježíše Krista.

Nakolik můžeme důvěřovat, že proroctví o druhém příchodu Krista je spolehlivé, když víme, jak přesně se naplnily předpovědi o jeho prvním příchodu?

Dříve než Ježíš od svých učedníků odešel, slíbil jim, že se určitě vrátí. (J 14,3) Petr, jeden z Ježíšových nejbližších učedníků, napsal: „Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.“ (2 Pt 3,13)

Bible hovoří nejen o způsobu a charakteristických znacích druhého příchodu Ježíše Krista, ale popisuje i znamení tohoto příchodu. Pročti si následující proroctví a označ si ta, která se naplňují:

1. Falešní mesiášové (Mt 24,4,5)
2. Války a zprávy o nepokojích (Mt 24,6,7a)
3. Hlad (Mt 24,7b)
4. Mor (L 21,11)
5. Zemětřesení (Mt 24,7b)
6. Společenské problémy (2 Tm 3,1–5)
7. Strach (L 21,26)
8. Rozmach poznání (Da 12,4)
9. Znamení a divy (L 21,11)
10. Nárůst skepticismu (2 Pt 3,3,4)
11. Zvěstování evangelia (Mt 24,14)

Je to celkem výstižný popis našeho světa. Je zvláštní si uvědomit, že tyto pasáže byly napsány před mnoha staletími. Opět nám to dokazuje, že Bibli můžeme důvěřovat.

Zkus si představit, že Ježíš přijde zítra. Kdybys o tom věděl, byl bys šťastný, anebo by ses bál? Co tvoje odpověď prozrazuje o tvém vztahu k Bohu?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Proroci a králové si přečti kapitolu Nabuchonodozorův sen. (PK 323–329; PK 491–502)

„Prostřednictvím patriarchů a proroků Kristus oslovuje lidi od Adama až do konce času. Spasitel se zjevuje ve Starém zákoně, právě tak jako v Novém. Světlo z proročských časů jasně osvěcuje Kristův život i poselství Nového zákona. Kristovy záznaky nepochybně dokazují jeho božství, ale pádnější doklady o tom, že Ježíš je Vykupitelem světa, získáme srovnáním starozákonních proroctví s obsahem Nového zákona.“ (TV 557; DA 799)

„Každému národu, který přichází na jeviště dějin, je dopřáno zaujmout místo na zemi, aby se mohlo poznat, zda plní záměr Strážce a Svatého. Proroctví předpovídá vznik a rozkvet největších říší světa – Babylona, Médo–Perské říše, Řecka a Říma. U každé z nich, právě tak jako u národů méně mocných, se historie opakuje. Každá z nich má své období zkoušky, každá upadá, její sláva uvadá a její moc mizí.“ (PK 350; PK 535)

Zajímavým způsobem dokládá naplnění biblických proroctví i kniha L. Švihálka „Tajemství budoucnosti“ (Advent-Orion, 2006). Zachycuje osudy starověkých měst, jejich vládců i celých národů. Na str. 74–76 v ní najdete více než 50 starozákonních předpovědí o Mesiášově životě a působení spolu s doložením, jak se naplnily na Ježíši Kristu.

Náměty k přemýšlení

- 1. Co ti tento týden pomohlo lépe pochopit úlohu proroctví a způsob, jakým se naplňují?**
- 2. Proč mnoho lidí odmítá uvěřit Písmu i přes jasné důkazy proroctví? Co můžeš udělat pro prolomení alespoň některých z těchto bariér?**
- 3. V proroctvích se setkáváme s různými zvláštnostmi. Co můžete jako třída udělat pro to, abyste zvláště novým členům pomohli pevně se zakotvit v biblických proroctvích?**

BIBLE JE VĚROHODNÁ

Texty na tento týden: Mt 5,17.18; 24,35; J 10,34.35; Ř 8,34; 1 K 15,6.12-19; Ga 3,22; 2 Tm 3,16; Jk 2,23; 1 Pt 1,25

Základní verš

„Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda.“ (J 17,17)

Hlavní myšlenka

Proč by nám Bůh dal své slovo a zároveň nedal důkaz, který by nám pomohl mu důvěřovat?

Nejednou lidé tvrdili, že Bible bude jednoho dne považována za mrtvou, jen za jakousi relikvii z dávné doby. Před několika staletími americký vlastenec jménem Thomas Paine v komentáři k jednomu ze svých spisů napsal: „Tento spis Bibli zničí. Za sto let ji najdete jen v muzeích nebo v plesnivých koutech antikvariátů.“ Jak hluboce se mylí!

Bible je však stále terčem útoků. Je zajímavé, že kritici přicházejí a odcházejí, ale Bible zůstává. Kritické poznámky zaměřené na Bibli, které se kdysi považovaly za pádné, brilantní a objektivní, upadly do zapomnění. Dnes si už málokdo vzpomene na muže, jež svět považoval za velké učence, protože zpochybňovali hodnověrnost Mojžíšových knih a proroka Izajáše, zatímco tyto biblické knihy se dodnes čtou na celém světě.

V minulých úkolech jsme hovořili o důvěře v Bibli. Tento týden budeme uvažovat o dalších otázkách její spolehlivosti a věrohodnosti. Jsou rukopisy, které dnes máme k dispozici, skutečně přesné, když před tisíci lety lidé neměli kopírovací stroje, natož digitální scannery? Proč jim vlastně důvěřujeme?

„Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky – to je to slovo, které vám bylo zvěstováno v evangeliu.“ (1 Pt 1,24b.25)

Satan hned od počátku nenáviděl Bibli, protože zjevuje celý plán spasení od začátku až do konce. Každý člověk v ní může najít cestu k věčnému životu. Proto není divu, že se jí satan snažil zničit.

V průběhu staletí se o to pokoušel mnohokrát. Když se mu to i přes obrovské úsilí nepodařilo, zkoušel to jinak – chtěl zničit její věrohodnost. Pro mnoho učenců se Bible stala jen dalším starověkým textem. Postavili ji na stejnou úroveň například s egyptskou Knihou mrtvých. Bible poutala pozornost historiků, kteří ji však nepovažovali za Bohem inspirovanou.

Co říkají uvedené verše o věrohodnosti Bible? J 10,34–36; 1 Pt 1,24.25

Při čtení těchto textů nás může napadnout otázka: Cožpak můžeme použít důkazy z Bible k ověření její věrohodnosti, když je zpochybněna právě její věrohodnost? K ověření věrohodnosti Bible používáme to, co Bible říká sama o sobě. Vypadá to jako začarovaný kruh.

Na druhé straně, Bůh nám dal mnoho důvodů k tomu, abychom Bibli s jistotou mohli považovat za věrohodnou. Dostali jsme dostatek vnějších i vnitřních důkazů. Bibli nemusíme věřit jen proto, že nás vyzývá, abychom ji brali vážně. Bůh nám zajistil důvody k tomu, abychom jí mohli důvěřovat jako jeho slovu. K jejímu přijetí však přesto musíme přistupovat s vírou.

Proč věříš Bibli? Proč si myslíš, že je to Boží slovo? Z jakých důvodů žiješ podle toho, co je v ní napsáno? Umíš na tyto otázky odpovědět?

STARÝ ZÁKON

„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti...“ (2 Tm 3,16)

Přečti si J 13,18; 19,24; Ga 3,22; Jk 2,23. Jak se na Starý zákon dívali pisatelé Nového zákona? Jaké poselství v těchto verších zanechali pro nás?

Jak jsme poznali v minulém úkolu, v Bibli jsou úžasné proroctví, která svědčí o její správnosti – a to pokud jde o Starý i Nový zákon. Naplnění těchto proroctví je důkazem toho, že obě části Bible – Starý i Nový zákon – jsou věrohodné. Každá z nich dokazuje planost té druhé.

Problém důvěryhodnosti Bible má však širší souvislosti. Mnoho let se proti věrohodnosti Bible užíval argument o neexistenci úplných kopií hebrejského Starého zákona z období před rokem 900 po Kr. Kritici uváděli, že při přepisu těchto starobylých textů se do nich jistě dostalo mnoho chyb a nepřesností. Jak by potom mohl být Starý zákon věrohodný?

V roce 1947 se však svět dověděl o největším archeologickém objevu století. V jeskyních nedaleko Kumránu byly objeveny tzv. svitky od Mrtvého moře. Mnohé z nich byly datovány do období přibližně 150 př. Kr. až 70 po Kr. Nalezené svitky byly o více než tisíc let starší než jiné známé texty. V hliněných nádobách se dochovala nejstarší kopie dosud známého rukopisu celé knihy Izajáše a fragmenty téměř všech knih Starého zákona. Našly se v nich i téměř zničené kopie knih Samuelových spolu s dvěma úplnými kapitolami z knihy proroka Abakuka.

Srovnáním svitků od Mrtvého moře s mladšími rukopisy vyšla najevo překvapující shoda těchto textů. Vědci byli udiveni tím, jak přesné jsou naše moderní Bible. Ve většině případů se v nich vyskytly jen malé pravopisné rozdíly. Objev těchto svitků nám poskytl významný vnější důkaz věrohodnosti textu Starého zákona.

Co by se stalo, kdyby nám Bůh sice dal své slovo, ale nebylo by věrohodné, anebo by neexistoval důkaz o jeho věrohodnosti? Dokázali bychom Bibli důvěřovat? A jaký dopad by to mělo na naši víru v Boha?

„A jestliže kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví, tomu Bůh odejme podíl na stromu života a místo ve svatém městě, jak se o nich píše v této knize.“ (Zj 22,19)

Jak podle Zj 22,18.19 Bůh bere vážně slova Bible?

„Budu vůči vám čestný... Když jsem se dozvěděl, že nejsou dochovány žádné původní originály Nového zákona, začal jsem skutečně pochybovat. Myslel jsem si, že pokud všechno, co máme, jsou kopie kopií, a ty jsou zase jen kopiemi kopií, jak pak mohu věřit tomu, že Nový zákon, jak jej známe dnes, je stejný s tím, jak byl původně napsán?“ (Lee Strobel, Kauza Kristus)

To je opravdu dobrá otázka. V této souvislosti se i my musíme ptát: nechal nám Bůh věrohodný zdroj, na základě kterého můžeme poznat jeho vůli? Ba co víc, dává nám dostatek důvodů k důvěře ve zdroj, který nám zanechal?

Včera jsme hovořili o tom, že objev svitků od Mrtvého moře je důležitý: že jsme se díky němu přesvědčili o správnosti a věrohodnosti Starého zákona. Najdeme však stejný důkaz i pro Nový zákon?

Úžasným a jasným potvrzením věrohodnosti Nového zákona je, že dodnes existuje mnoho kopií jeho rukopisů. Je jich mnohem více než rukopisů starověkých. V tom, že jsou i přes jejich velký počet totožné, se nám potvrzuje přesnost Nového zákona, který dnes máme ve svých Bibliích. Odborníci Norman Geisler a William Nix řekli: „Nový zákon se nám zachoval nejen ve vícerych rukopisech než ostatní knihy ze starověku, ale zachoval se i v čistější formě než kterékoli jiné významné knihy – je přesný na 99,5 procenta.“ (Kauza Kristus)

Existuje i mnoho vnějších důkazů. Stovky citátů a výřatků z prvních opisů Nového zákona nacházíme v komentářích, kázáních a listech prvních církevních učitelů. Církevní otcové, kteří psali v letech 90–160 po Kr., dokazují, že knihy Nového zákona velmi dobře znali. O něco později se na veřejných bohoslužbách četly biblické statě z knih, které se nazývaly lekcionáře. Tyto statě, seřazené v určitém pořadí, se používaly až do poloviny 20. století, tedy více než osmnáct století. To, že staré církevní rukopisy přesně odrážejí text Nového zákona, jak jej známe dnes, nám poskytuje dobrý důvod věřit ve věrohodnost novozákonních textů, jež se po staletí odevzdávaly z generace na generaci.

Jak pevná je tvoje víra v Bibli jako Boží slovo?

VNITŘNÍ DŮKAZ – PRVNÍ ČÁST

„A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i naše víra...“
(1 K 15,14)

Jaký další důkaz nám může pomoci důvěřovat Bibli jako Božímu slovu?

Která událost z Ježíšova života je nejen nejúžasnější (není to něco, co se běžně stává), ale zároveň i velmi důležitá pro křesťanskou víru? Viz Ř 8,34; 1 K 15,12–19.

V 1 K 15 Pavel velmi jasně hovoří o významu Ježíšova vzkříšení pro naši víru. I když Kristus zemřel za naše hříchy a byl naším zástupcem, bez jeho vzkříšení by bylo všechno zbytečné. Tato událost je základem všeho, čemu věříme.

Ano, stávalo se, že nějakého Žida Římané ukřižovali. Zcela jedinečné jsou však záznamy a svědectví o Ježíšově vzkříšení z mrtvých, tak jak je čteme u novozákonních pisatelů.

Přečti si Mt 27,51–28,20; Mk 16,9–14; L 24,36–53 a J 20,19–31. Co mají uvedené verše společného?

V jednotlivých evangelijních záznamech existují určité rozdíly. Někteří pisatelé zaznamenávají události, které jiní nevzpomínají. Všechna evangelia však mají společnou výpověď o tom, že Ježíš vstal z mrtvých.

Jsou však lidé, kteří zavrhnou myšlenku, že by někdo – ať už to byl kdokoliv – mohl po třech dnech vstát z mrtvých. Tvrdí, že je to nesmysl a důsledek pomatenosti prvních učedníků. Možná by to byl rozumný předpoklad za situace, že by jen jeden pisatel tvrdil, že Ježíš vstal z mrtvých. Ale v tomto případě to shodně dosvědčují všichni čtyři.

Znovu si přečti 1 K 15,12–19. Proč má vzkříšení Ježíše klíčový význam pro naši víru? Polož si otázku: „Chtěl by od nás Bůh, abychom věřili v něco takového, a přitom by nám nedal pro naši víru dostatek důkazů?“

VNITŘNÍ DŮKAZ – DRUHÁ ČÁST

„A všichni vás budou nenávidět pro mé jméno.“ (L 21,17)

Jak jsme včera konstatovali, názor, že Ježíšovo vzkříšení se zakládá na tvrzení pomatených učedníků, nemá opodstatnění. Mnozí kritici Bible si to uvědomili, a proto začali říkat, že učedníci se domluvili a vymysleli příběh o Kristově vzkříšení.

Zamysli se nad tím, co víš o životě a údělu prvních Ježíšových učedníků, a pak odpověz, proč i tato teorie vyznívá nesmyslně. Viz L 21,16.17 a J 16,2.

Jaký důvod by mohli Ježíšovi následovníci mít, aby si vymysleli tento příběh? Že by tím chtěli získat moc? Prestiž? Peníze? Omyl! Jejich vlastní se jim vyhýbali, náboženství představitelé je zavrhovali a téměř každý je nemilosrdně pronásledoval. Díky vzkříšení učedníci nikdy nezískali moc, vliv ani majetek. Právě naopak! Pro své skálopevné setrvání na tom, čeho byli svědky, ztratili všechno, co jim svět mohl nabídnout.

Někteří argumentují tím, že se na tom zprvu učedníci domluvili v naději na osobní výhody; pak se však události vyvíjely jinak a jejich plány vyšly naprázdno. Ale protože příběh o vzkříšení byl již na světě, neměli jinou možnost než ho dále šířit. Problém je však v tom, že evangelia byla napsána až nějaký čas po vzkříšení. Kdyby učedníci doufali, že díky vymyšlenému příběhu o Ježíšově vzkříšení se stanou bohatší nebo vlivnější, záhy by zjistili, že si dělají zbytečné naděje. Proč by tedy i po desetiletích a za takovou cenu trvali na své verzi toho, co se stalo? Vždyť by měli dost času, aby se celého toho neúspěšného pokusu zřekli!

Co Pavel píše v 1 K 15,6? Proč jsou jeho slova tak silným důkazem o Ježíšově vzkříšení?

Pavel říká, že Ježíš se po vzkříšení zjevil více než pěti stům lidí, přičemž „většina z nich je dosud na živu“. Pavel je tak přesvědčený o Ježíšově vzkříšení, že v podtextu vyzývá čtenáře, aby navštívili ty, kteří patří mezi těchto pět set, a poprosili je, aby jim dosvědčili, co viděli. Pavel si byl naprosto jistý jejich svědectvím: vždyť on sám se se vzkříšeným Kristem setkal. (Sk 9,1–8)

Zamysli se nad svým životem: Jaké důvody máš pro víru v Ježíše? Jak můžeš svoji víru posilnit? Co ji naopak oslabuje?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Bůh má věrné svědky, kterým svěřil pravdu a kteří zachovali Boží slovo. Svitky hebrejských a řeckých rukopisů se skrz věky dochovaly Božím zázrakem.“ (E. G. Whiteová, list 32, 1898)

Kromě svitků od Mrtvého moře existují ještě další dva důkazy, které potvrzují přesnost opisovačů Starého zákona. Jedním z nich je řecký překlad Starého zákona nazvaný Septuaginta. Druhým dokladem je text uchovaný Samaritány, kteří dnes žijí v Nablus v Palestině. R. Laird Harris, odborník na Starý zákon, řekl: „Teď už si můžeme být jistí, že opisovači při opisu knih Starého zákona pracovali velmi pozorně a přesně, a to i v roce 225 př. n. l. Tehdy byly na opisování k dispozici dva nebo tři druhy textů, které se však od sebe lišily jen minimálně. Byli bychom unáhleně skeptičtí, kdybychom dnes popírali, že náš Starý zákon je velmi blízký textům, které používal Ezdráš, když vyučoval Zákonu lid po návratu z babylonského zajetí.“

Náměty k přemýšlení:

- 1. Ruský spisovatel Lev Nikolajevič Tolstoj napsal román Anna Kareninová. Umíš si představit, že by ochotně čelil pronásledování, odmítání, vězení, ba i smrti jen pro své tvrzení, že se tento příběh skutečně stal (a přitom by jako autor sám nejlépe věděl, že si jej vymyslel)? Jak nám toto přirovnání pomáhá pochopit, že ani učedníci si nevymysleli příběh o Ježíšově vzkříšení?**
- 2. I když nám Bůh poskytl dostatek důkazů, abychom mohli jeho slovu důvěřovat, vždy existuje prostor pro pochybnosti, vždy zůstávají nezodpovězené otázky. Jak můžete jako třída pomoci těm z vás, kdo zápasí s pochybnostmi ohledně věrohodnosti Bible?**
- 3. Vraťte se k poslední otázce z části na neděli. Co se můžete jeden od druhého naučit?**

KDYŽ VOLÁ KAMENÍ

**Texty na tento týden: Iz 20,1; Na 3,2-7; L 19,40;
Žd 11,24-27; J 20,24-31**

Základní verš

„Mojžíš věřil, a proto, když dospěl, odepřel nazývat se synem faraónovy dcery. Raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem, než na čas žít příjemně v hříchu.“ (Žd 11,24.25)

Hlavní myšlenka

Archeologie sehrává klíčovou úlohu při potvrzování věrohodnosti Starého zákona.

Na začátku 19. století Bible čelila ostré kritice z mnoha stran. Jako vysvětlení původu Bible předkládali učenci nejrůznější teorie. Přestože se značně různily, jedno měly společné: znevažovaly biblické záznamy. Je zajímavé, že právě tehdy, když byly tyto útoky nejsilnější, začali archeologové přicházet s překvapujícími objevy a postupně tak odpovídali na námitky vznesené proti Bibli. „Ve světle posledních objevů,“ napsal jeden známý biblický odborník, „můžeme očekávat, že následující archeologické objevy budou dále podporovat svědectví Bible.“ (Edwin Yamauchi)

V tomto úkolu se v krátkosti podíváme na několik objevů a na to, jak odpověděly na kritické námitky namířené proti Bibli.

VÍRA A ARCHEOLOGIE

„Odpověděl: ‚Pravím vám, budou-li oni mlčet, bude volat kamení!‘“ (L 19,40)

Různé archeologické objevy, jako například kámen z Rosetty (trojjazyčný nápis, na základě kterého se podařilo rozluštit egyptské hieroglyfy), se ve velké míře přičinily o potvrzení věrohodnosti biblického záznamu.

Přečti si několik vyjádření významných archeologů:

Dr. W. F. Albright, jeden z nejvýznamnějších archeologů 20. století, řekl: „Nemohou být žádné pochybnosti o tom, že archeologové potvrdí správnost historicity starozákonního podání.“

Millar Burrows z Yale vypověděl: „Archeologie nesporně posilňuje důvěru ve věrohodnost biblického záznamu. Určitě je více archeologů, kteří díky svým vykopávkám v Palestině začali respektovat Bibli.“

K. A. Kitchen napsal: „Co se týče celkové věrohodnosti ... Starý zákon je na tom pozoruhodně dobře, pokud k jeho spisům a pisatelům přistupujeme čestně a nestranně.“

Je dobře, že můžeme slyšet tyto názory, ale naši víru bychom neměli zakládat na archeologii, protože – podobně jako ostatní vědecké disciplíny – je to jen lidské snažení. Když lidé vysvětlují důkazy, vždy přitom použijí nějaký subjektivní prvek. Co se stane, když někdo učiní objev, který bude podle některých odborníků v rozporu s biblickým záznamem? Bude tím naše víra otřesena? Člověka určitě povzbudí, když archeologický výklad potvrdí to, čemu věříme. Naše víra však nemá spočívat na kamenech a nápisích, ale na Božích zaslíbeních zjevených v Ježíši Kristu.

Přečti si J 20,24–31. O jakém principu se zde hovoří v souvislosti s naší zkušeností víry v Ježíše Krista? Jak nám zvláště verš 29 pomáhá pochopit, o čem je víra?

POTVRZENÍ SPRÁVNOSTI NĚKTERÝCH PROROCTVÍ

„Kdokoli tě spatří, prchne od tebe. Řekne: ‚Ninive propadlo záhubě, kdo se nad ním ustrne?‘ Kde vyhledám ty, kdo by tě potěšili?“ (Na 3,7)

Víme, že mnohá biblická proroctví se již naplnila. Z našeho hlediska je zajímavé se podívat, jak archeologie dokazuje, že se tato proroctví naplnila přesně tak, jak to Bible předpověděla.

Ninive bylo na vrcholu své moci a slávy hlavním městem Asýrie. Bylo to jedno ze světových center. Z jeho administrativních úřadů byli vysláni guvernéri, aby spravovali obrovskou říši sahající od Persie a Arábie na východě až k zeleným břehům Středozemního moře na západě a od hranic Etiopie na jihu až k Černému moři na severu. A přece to tak podle Bible nemělo zůstat.

Co se podle proroka Nahuma mělo stát s městem Ninive? Na 3,1–7

Spojená vojska Médů a Babyloňanů se zasloužila o to, že město bylo roku 612 př. Kr. zničeno. Paláce byly vypáleny, chrámy zbourány a jeho opevnění zničeno.

Jaký byl úděl dalšího velkého království, Babylona? Iz 13,19–22

Archeologické vykopávky odkryly něco z velikosti a majestátnosti města, které bylo ohraničeno mohutnou hradbou více než 17 km dlouhou a 25 m širokou. Mělo mnoho bran, včetně lšťařiny brány, obložené modrými glazurovanými cihlami znázorňujícími 575 draků a býků a 120 lvů (dnes k vidění v Pergamonském muzeu v Berlíně). Nádherně zdobené Nebúkadnesarovy paláce skrývají hodovní síně i trůnní síň o šířce 18 m a délce 50 m. I přes svoji velkolepost a bývalou slávu leží toto město v ruinách.

Babylon v ruinách? Ninive v ruinách? Pro tehdejší dobu to bylo tak nepředstavitelné, jako kdyby dnes někdo řekl, že z celého našeho hlavního města zůstanou jen ruiny. Říká se: Všechna sláva polní tráva. Jaké priority bychom – vzhledem k pomíjitelnosti všeho pozemského – měli ve svém životě vyznávat?

DALŠÍ DŮKAZY

„Vaše pomezí povede od stepi a tohoto Libanónu až k veliké řece, řece Eufratu, podél celé země Chetejců až k Velkému moři, kde zapadá slunce.“ (Joz 1,4)

Vyhledej si následující verše: Gn 15,20; Ex 3,8; Joz 1,4; 1 Kr 10,29. O jakém národu se tyto verše zmiňují?

O Chetitech (Chetejcích) je v Bibli zmínka jen několikrát. Mnoho let se však tyto zmínky považovaly za důkaz, že Bible není z historického hlediska věrohodná. Proč? Protože žádné jiné starověké zdroje se o Chetitech nezmiňovaly. Tento nedostatek dalších zdrojů se považoval za důkaz, že Bible není věrohodná. Chetitě byli označováni za mýtický národ, anebo nanejvýš za bezvýznamný kmen žijící v jedné nebo dvou osadách. Díky početným archeologickým nálezům však dnes víme, že Chetitě kdysi ovládali větší část Malé Asie – od Středozemního moře po řeku Eufrat – a že jejich vliv byl porovnatelný s vlivem Asýrie nebo Egypta. Z dějin se vytratili až po rozpadu jejich říše okolo roku 1200 př. Kr., i když z jejich říše zůstalo několik malých městských států. I v tomto případě vydalo „kamení“ svědectví a potvrdilo přesnost Bible.

Další biblický záznam, který archeologie potvrdila, je vztah mezi Izraelem a Moábem. Co o tomto vztahu z Bible víme? 2 Kr 3,4–27

V malé vesnici na východ od Mrtvého moře se našel Moábský kámen. Dal jej vyřít král jménem Méša. Je na něm záznam o útlaku Moábu od izraelského národa, jak je popsán v Bibli. Tento kámen je nyní uložen v muzeu v Louvre v Paříži. Považuje se za velice vzácný, protože jeho písmo se jen velmi málo liší od dávné hebrejštiny. Byl vyřytý okolo roku 850 př. Kr.

Zkuste si představit, že by se žádný Moábský kámen nenašel. Jistě by se opět našli kritici, kteří by poukazovali na zmínku o Moábských jako na další důkaz o nevěrohodnosti Bible, podobně jako tomu bylo v případě Chetitů. Znovu si ujasněme, na čem by se naše víra měla zakládat. Na čem stojí tvá víra?

EBLA A DALŠÍ OBJEVY

„Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“
(Žd 11,1)

Dalším významným objevem byly desky, které se našly v syrském městě Ebla (Tell Mardikh) v sedmdesátých letech minulého století. Byla to celá knihovna – asi 15 000 hliněných desek pocházejících přibližně z 23. století před Kristem. Tyto desky se „nyní považují za nejvýznamnější archeologický objev, který zásadním způsobem objasňuje starověké dějiny a rané biblické pozadí“. (Thomson Chin, Reference Bible, 1653, 1654)

O jakém králi se hovoří v Iz 20,1?

Mnoho let se tvrdilo, že tento král neexistoval. Byl to další z argumentů pro nevěrohodnost Bible. Ve čtyřicátých letech 19. století však archeologické vykopávky odkryly palác se sochou a nápisem, na němž je zmíněn Sargón, král Asýrie. Tím byla opět potvrzena přesnost biblických záznamů.

Jaký tragický konec postihl Sancheríba, asyrského krále, který převzal trůn po Sargónovi? 2 K 19,36.37

Vykopaný asyrský záznam říká, že dvacátého dne měsíce tebet zabil asyrského krále Sancheríba jeho syn.

Objev Chamurabiho zákoníku v letech 1901–1902 v Súzách a vykopávky v Nuzi dokládají, že některé praktiky patriarchů – například to, že Sára dala svoji otrokyni Abrahamovi (Gn 16,1–3), že prvorozenství se prodávalo za jídlo (Gn 25,33) nebo že vdané dcery dostávaly osobní služebné (Gn 29,24.29) – byly běžnými praktikami starověkého světa.

Je dobré, když archeologie, věda, dějiny nebo cokoliv jiného potvrzují to, čemu věříme. Měli bychom být za tyto objevy vděční. Na co však nesmíme zapomenout? Žd 11,1

MOJŽÍŠ A KENAÁN

„Věřil, a proto vyšel z Egypta a nedal se zastrašit královým hněvem; zůstal pevný, jako by Neviditelného viděl.“ (Žd 11,27)

Čeho se Mojžíš vzdal pro Hospodina? Žd 11,24–27

Co mohly být tyto poklady, které Mojžíš zanechal? V roce 1922 objevil Howard Carter hrobku Tutanchamona, který žil ve 14. století př. Kr. Carterův objev nám pomáhá lépe pochopit verše o Mojžíši a pokladech Egypta. Ve vitrínách muzea v Káhiře je vystaveno přes 1700 předmětů nalezených v Tutanchamonově hrobce. Je tam například králova maska z čistého zlata, zlatá posmrtná loď, 143 šperků a mnoho dalších vzácných ozdob. Tato jediná hrobka obsahovala poklady nevyčísitelné hodnoty, které dodnes vyrážejí návštěvníkům muzea dech. A to je jen jedna hrobka ne příliš významného faraona. A přece, Mojžíš zanechal tyto vzácné poklady, protože „viděl Neviditelného“.

Archeolog Siegfried Horn řekl, že objevení Tutanchamonovy hrobky bylo odpovědí pro biblické kritiky, kteří tvrdili, že „zmínka o železe v příbězích knihy Jozue a Soudců je jasným důkazem, že tyto knihy byly napsány mnohem později. Věda se totiž dlouho domnívala, že železo se do 12. stol. př. Kr. nepoužívalo. Železné předměty v Tutanchamonově hrobce však dokazují, že se kritici mylili a železné předměty se užívaly již v této době.“ (The Spade Confirms the Book)

Přečti si 1 S 15,2.3. Co zde Hospodin říká Izraelcům?

Mnohé takovéto verše znepokojují. Archeologie však časem vnesla do těchto věcí určité světlo, které nám pomáhá lépe pochopit, o co v nich šlo. Někteří archeologové tvrdí, že kenaánské náboženství bylo nesmírně kruté a krvavačné, což vedlo Kenaánce k násilnostem a potupným činům. Pokud tomu opravdu tak bylo, pak bychom v tom mohli najít vysvětlení, proč Bůh použil Izraelce, aby nad nimi vykonal soud. Také Gn 15,16 odhaluje princip, který nám může pomoci lépe pochopit, co se tehdy událo.

Proč je pro nás tak důležité věřit v Boha a jeho dobrotu i přes obtížné verše, jakými je např. 1 S 15,2,3? Promítň si v mysli příklady Boží lásky, milosti a odpuštění. Co ti pomáhá mu důvěřovat, i když jsou některé věci pro nás těžko pochopitelné?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Skepticismus vůči starověkým spisům, který měl v mnoha případech své opodstatnění, se časem rozšířil i na rukopisy Bible. Mnozí si mysleli, že biblické záznamy o dějinách starověkého světa a příběhy o patriarších, prorocích, soudcích a kráľích byly většinou jen legendy podobné těm, co se nám dochovaly v řeckých a latinských spisech a dalších starověkých tradovaných postavách. Nejznámější historici a teologové 19. století pochybovali o věrohodnosti biblických příběhů a patřili mezi jejich kritiky.

Tento postoj se od přelomu 20. století značně změnil. Starému zákonu, jeho vyprávění a učení, se prokazuje mnohem víc úcty, než tomu bylo před několika desetiletími. Výsledky bádání na Blízkém východě přinesly více důkazů než cokoli jiného.

Ve světle, jaké archeologie vrhla na starověké civilizace, ob stojí Starý zákon – v porovnání s nejlepšími spisy starověkého světa – nejen jako kniha historicky spolehlivá, ale také jako unikátní dílo, pokud jde o dosah, vliv a ušlechtilé ideály.“ (1BC 100)

Náměty k přemýšlení

- 1. Zamyslete se jako třída nad otázkou víry v Boha. Co je víra? Odkud pochází? Co způsobuje, že ji lidé ztrácejí? Jakou úlohu může sehrát archeologie v naší víře? Proč bychom neměli klást na archeologii ani jakoukoli jinou vědní disciplínu příliš velký důraz? Co můžeme udělat pro posílení své víry?**
- 2. Předpokládejme, že by se nikdy nenašel důkaz o dávné existenci Chetitů. Kritici by stále útočili na Bibli, a to i přes fakt, že Chetitě opravdu existovali. To, že nemáme důkaz, ještě neznamená, že to není pravda. Co se z této zkušenosti můžeme naučit? Na čem má být založena naše víra? A na čem bychom ji naopak zakládat neměli?**

BIBLE A VĚDA

Texty na tento týden: Gn 1,1; 2,1.2; 7,11–24; Dt 4,32; Ž 100,3; 139,14; Iz 42,5; 45,18; Jr 33,22; J 1,1–3; Žd 1,2

Základní verš

„Počátek poznání je bázeň před Hospodínem, moudrostí a kázní pohrdají pošetilci.“ (Př 1,7)

Hlavní myšlenka

Věda, přestože se někdy domníváme, že je v rozporu s Bibli, může posilnit naši víru v Boží slovo.

V prvních letech vědecko-technické revoluce (17. století) byla věda považována za cestu k poznání Boha. Velikáni jako Descartes, Keller, Galilei, Kopernik či Newton věřili, že svojí prací odhalují dílo Stvořitele. O dosažených výsledcích Keller napsal: „Potajmu si беру zlaté egyptské nádoby, abych z nich postavil chrám mému Bohu... Píši knihu. Nezáleží na tom, zda ji budou lidé číst nyní nebo později. Ať si třeba čeká na svého čtenáře sto let, vždyť i Bůh sám ochotně čekal šest tisíc let na toho, kdo bude zkoumat jeho dílo.“ Postupem času však věda začala ztrácet nasměrování k Bohu jako Stvořiteli a rozhodla se pracovat v čistě materialistické, ateistické formě. Vedlo to k zápasu mezi vírou a vědou, který trvá dodnes.

I když věda předkládá mnohé námitky, aby vyvrátila biblické učení, v tomto úkolu se soustředíme na skutečnosti, které věda poskytuje jako důkaz hodnověrnosti Bible.

ANTROPICKÝ PRINCIP

„Toto praví Hospodin, stvořitel nebe, onen Bůh, jenž vytvořil zemi, jenž ji učinil, ten, jenž ji upevnil na pilířích; nestvořil ji, aby byla pustá, vytvořil ji k obývání: „Já jsem Hospodin a jiného už není.“ (Iz 45,18)

Vyhledej si Gn 1,1; 2,1.2; Dt 4,32; Ž 100,3; Iz 42,5; J 1,1–3; Ko 1,16; Žd 1,2; Zj 10,6; 14,7. Jakou společnou myšlenku mají všechny uvedené verše?

Mnoho let vycházela většina vědeckých disciplín z předpokladu, že všechna existence – včetně lidského života – je výsledkem čisté náhody. Všechno na zemi je náhoda, nic víc.

Nyní se však zdá, že se věda pohnula jiným směrem. Vznikl nový výraz – „antropický princip“. Z řeckého slova „anthrōpos“, což znamená člověk. Věda objevila, že mnohé faktory ve vesmíru jsou v tak jedinečném vzájemném vztahu, že dokonce i nejmenší změna nebo odchylka by vytvořila prostředí nevhodné pro život člověka. Téměř se zdá, že cílem stvoření vesmíru byla existence člověka!

O čem hovoří antropický princip? Kdyby se podle teorie velkého třesku vesmír po svém vzniku rozpínal jen o jednu stomiliontinu pomaleji, sám od sebe by se zhroutil. Na druhé straně, kdyby tato rychlost byla jen o jednu stamiliontinu větší, vesmír by se rozpínal příliš rychle na to, aby se zformovaly hvězdy nebo planety.

Jedna ze základních fyzikálních sil, která drží pohromadě elementární částice v jádru atomu, se ve fyzice označuje jako „silná interakce“. Kdyby byla jen o malinko slabší, ve vesmíru by vznikl jen vodík. Kdyby byla jen o trochu silnější, vzniklo by jen hélium. Ale jak víme, ani v jednom z těchto prostředí by lidstvo nemohlo žít.

Vesmír má přesně takové parametry, aby vyhovoval člověku. Znamý fyzik Stephen Hawking (on sám se k biblickému kreativismu nehlásí) připouští: „Pravděpodobnost, že vesmír i lidé vznikli důsledkem něčeho takového, jako byl velký třesk, je zcela mizivá... Myslím si, že v této otázce se dostáváme k jasným náboženským závěrům.“

Jeden známý americký básník se ve své básni pozastavil nad tím, že i to nejmenší ovládací tlačítko v jeho ruce dokáže dát do pohybu celé zařízení. Které příklady z přírody dávají „do pohybu celé zařízení“? Co nám tyto procesy v přírodě prozrazují o Stvořiteli?

ASTRONOMIE

„I řekl Bůh: ‚Budte světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci! Budou na znamení časů, dnů a let.‘ (Gn 1,14)

Stál jsi někdy za jasné noci venku a pozoroval hvězdy? Kolik jsi jich napočítal? Kolik existuje podle Jeremjáše hvězd? Jr 33,22

Před mnoha staletími Ptolemaios napočítal přibližně 1056 hvězd; Tycho de Brahe jich napočítal 777; podle Keplera jich bylo 1005. Před vynálezem teleskopu v 17. století byli lidé přesvědčeni, že hvězd je 5119. Dalekohled tyto výpočty dramaticky změnil. Dnes se díky Hubbleovu vesmírnému teleskopu zdá, že spočítat hvězdy je nad lidské možnosti. Odhaduje se, že jen v naší galaxii existují stovky miliard hvězd. Astronomové vypočetli, že ve vesmíru je asi 10^{22} (vyjadřuje číslo, které má 22 nul) hvězd. Kdyby někdo chtěl napočítat do 10^{22} tak, že by každou sekundu počítal do deseti, trvalo by mu to nejméně 100 milionů miliard let. A kdo ví, kolik hvězd se ještě podaří v budoucnu objevit?

Co říká Elífaz o hvězdách? Jb 22,12

Lidé ve starověku neměli reálnou představu o tom, jak daleko jsou hvězdy od země. Odhady se pohybovaly od několika kilometrů po nanejvýš několik set kilometrů. Až v posledních staletích věda zjistila, jaká je jejich skutečná vzdálenost. Slunce, naše nejbližší hvězda, je vzdáleno téměř 150 milionů kilometrů. Kdybychom letěli rychlostí světla (300 000 km za sekundu), k dalším hvězdám bychom se dostali za stovky, tisíce, ba miliony let! I když Elífaz pravděpodobně nemyslel na astronomii, řekl výrok, se kterým by věda určitě souhlasila.

Je pravda, že věda někdy potvrzuje naši víru. Přesto bychom si měli dát pozor, abychom ve věcech víry na vědu příliš nespoleháli. Proč je důležité si pamatovat, že věda stále zůstává jen lidským snažením? Viz 1 K 1,21 a 3,19.

PODIVUHODNĚ UTVOŘENÝ

„Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodně jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom.“ (Ž 139,141)

Následující citát nám prozrazuje něco o složitosti lidského mozku. „V lidském mozku jsou miliardy neuronů; počet možností, jak se mohou navzájem propojit, je větší než počet atomů ve vesmíru.“ (Ian Barbour)

V souvislosti s tímto citátem si přečti Ž 139,14. Potvrzuje věda pravdivost tohoto verše?

Jak jsme si již řekli v části na neděli, věda se stále víc vyhýbá nepromyšleným a neprokazatelným argumentům vysvětlujícím existenci lidského života. Není divu. Věda jde neustále kupředu. Dovídáme se o dalších divech stvoření, a důkazy pro inteligentní záměr jsou stále silnější a přesvědčivější.

Francis Crick, jeden z nejvýznamnějších biologů 20. století, spoluobjevitel DNA a silný ateista, dospěl k závěru, že život je příliš složitý na to, aby vznikl v průběhu předpokládaných miliard let mezi ochlazením země a náhlým objevením tolika forem života. Crick se proto domníval, že život musel začít někde jinde a potom byl sem přenesen – možná nějakými mimozemšťany, kteří chtěli navštívit naši planetu. (viz 1 K 3,19)

Další zajímavý krok vpřed přinesla práce biochemika Michaela Beheho. Charles Darwin zčásti založil svoji evoluční teorii na představě, že změny druhů probíhaly postupně v sérii malých, za sebou následujících obměn. Darwin řekl, že kdyby se ukázalo, že kterýkoli úplný orgán neprocházal tímto vývojem, jeho teorie by ztroskotala.

Behe, který nepatří mezi kreacionisty, dokázal, že různé části lidského těla – například oko – nebo procesy v lidském těle – například srážení krve – nemohly vzniknout podle základního vývojového schématu. Podle Beheho tyto orgány a procesy v lidském těle nemohly vzniknout postupně, protože by zkrátka nefungovaly. Všechny jeho části podmiňují jedna druhou a musely existovat naráz. Kdyby jedna část nebo fáze neměla svoji podobu hned od začátku, tento orgán nebo proces by vůbec neexistoval nebo neprobíhal. Jeho důkaz je silnou námitkou proti vývojovému modelu stvoření. Zůstává proto otázka: Pokud tyto věci nevznikly náhodou, prostřednictvím vývojových procesů, jak potom vznikly? (viz Sk 17,28)

RADOSTNÉ SRDCE A UBITÝ DUCH

„Radostné srdce hojí rány, kdežto ubitý duch vysušuje kosti.“ (Př 17,22)

Jaké jednoduché, a přitom hluboké poselství nacházíme v Př 17,22? Přesvědčil ses z vlastní zkušenosti o tom, že tyto principy jsou pravdivé?

Je skutečně pravda, že radostné srdce působí jako dobrý lék? Už po staletí se vědci stále víc přesvědčují o neoddělitelném spojení mezi myslí a tělem. Co ovlivňuje jedno, má vliv i na druhé. Výzkum prokázal, že něco tak jednoduchého jako srdečný smích procvičuje plíce, podporuje krevní oběh a významně zvyšuje příjem kyslíku. Podporuje také nervový systém k produkování endorfinu označovaného jako „hormon štěstí“ a dokáže utišit a relaxovat mysl, a dokonce zvýšit činnost imunitních buněk.

Druhá část verše naopak naznačuje, že deprese má na tělo negativní vliv.

„Nedávno se prokázalo, že psychologie může skutečně ovlivnit biologii. Na základě studií se například zjistilo, že u lidí, kteří trpí depresemi, je vyšší riziko srdečních a jiných chorob. Rovněž se zjistilo, že lidé, kteří často prožívají stres, jsou citlivější na prochladnutí a chřipku a během nemoci se u nich vyskytuje více vážných symptomů.“ (Erica Goodová, Power of Positive Thinking May Have a Health Benefit, Study Says)

Kromě toho studie z Univerzity ve Wisconsinu prokázala, že „aktivace jednotlivých oblastí mozku spojených s negativními emocemi má za následek oslabení reakce imunitního systému na vakcínu chřipky“. (Tamtéž)

Jakou radu nacházíme ve Fp 4,6–8? I když máme sklon hledět na tyto verše jen z duchovního hlediska, jaký fyzický užitek z těchto veršů můžeme mít? Jaké změny potřebuješ udělat v tom, co čteš, sleduješ a posloucháš, abys okusil jejich zaslíbení?

VĚDA A POTOPA

„Tak smetl Bůh vše, co povstalo, co bylo na povrchu země: od lidí až po zvířata, po plazy a nebeské ptactvo, všechno bylo smeteno ze země. Zachován byl pouze Noe a to, co s ním bylo v arše.“ (Gn 7,23)

Do jaké míry zničila potopa naši zem? Gn 7,11–24

Kdyby se hebrejský výraz „propastná tůň“ (Gn 7,11) nebo „propast veliká“ (PBK) vztahoval na oceán, znamenalo by to, že první den potopy, když začal padat déšť, se „provalily všechny prameny“ a narušily dno oceánu. Takováto katastrofická globální událost, jakou byla potopa, by měla o sobě zanechat celosvětový důkaz. Věda dokazuje, že jej skutečně zanechala. Po celém světě se vyskytují stejné vrstvy usazenin, které odpovídají potopě z knihy Genesis (i když ji přímo nedokazují). Podle těchto usazenin se identifikují a pojmenovávají jednotlivé geologické vrstvy. Masivní přetransportovaný vápenec nalezený v určitých skalních vrstvách jako i uhelná a ropná ložiska objevená všude v těchto vrstvách – to všechno svědčí o potopě.

Zničení života na této zemi během potopy bylo skutečně rozsáhlé. (Gn 7,21.22) Rostliny a živočichové, kteří uhynuli, se na zemi uchovávají jen velmi krátký čas. Tyto organismy se rozkládají, aby poskytly živiny nevyhnutelné pro pokračování života. Pod zemským povrchem je však uloženo množství zkamenělin poukazujících na širokou škálu rostlin a živočichů, které dnes již neexistují. To je znovu důkaz pravdivosti příběhu o potopě.

Dalším důkazem je rychlé ukládání a usazování skal, písku a bahna. Po celé zemi jsou geologické vrstvy, které byly naplaveny tak rychle, že nic nedokazuje erozi mezi těmito vrstvami. I když geologové často tvrdí, že tyto vrstvy potřebovaly ke svému vzniku miliony let, tyto kamenné vrstvy nijak nedokazují, že by měly vzniknout v tak dlouhém časovém úseku. Nijak také neřeší otázky související s časem. Metody datování a seřazení zkamenělin ve skalách zůstávají, alespoň dosud, nejisté.

I když nám Bůh dává důvody, proč věřit, stále zůstává prostor pro pochybnosti. Jak žít tak, abychom posilňovali svoji víru, a ne pochybnosti? Které praktické každodenní věci můžeš udělat, abys rostl v tom, čemu věříš?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Život naplněný pokojem si přečti kapitolu „Psychoterapie“ (ŽNP 125–134; MH 241–259) a Ve styku s přírodou (ŽNP 135–138; MH 260–268).

„Kdo zná Boha a jeho slovo z osobní zkušenosti, pevně věří, že původcem Písma svatého je Bůh. Přesvědčil se, že Boží slovo je pravda. Ví, že pravda si nemůže protiřečit. Nezkoumá Bibli vědeckými teoriemi vymyšlenými člověkem, ale prověřuje tyto teorie neomylným měřítkem Písma svatého. Ví, že v pravé vědě nemůže být nic, co by bylo v rozporu s učením Božího slova, protože obojí má téhož autora. Správné pochopení Bible a přírody dosvědčuje, že jsou v naprosté shodě. Všechno, co v tzv. vědeckém učení odporuje svědectví Božího slova, je jen lidskou domněnkou.“ (ŽNP 249; MH 462)

„Pravá věda je v souladu s Božím dílem. Pravá výchova vede k podřízení se jeho vládě. Věda odhaluje našemu zraku nové divy, zkoumá nové výšiny a hlubiny, avšak svým bádáním neodhaluje nic, co je v rozporu s Božím zjevením. Kniha přírody a psané slovo se vzájemně osvětlují“ (NUD 48; PP 67–68).

Náměty k přemýšlení

- 1. Přemýšlejte ve třídě o odpovědích na poslední otázku z části na neděli. Co se můžete naučit z jednotlivých příkladů?**
- 2. Jak byste pomohli člověku, kterému vědecké argumenty ztěžují víru v to, co říká Bible?**
- 3. Podělte se ve třídě o některé své zkušenosti s tím, jak myšlenky ovlivňují tělo a zdraví. Jak může modlitba, studium Bible, svědectví a služba potřebným pomoci znovu získat duševní, a dokonce i tělesné zdraví?**

SLOVO V NAŠEM ŽIVOTĚ

Texty na tento týden: Ž 19,8–10; 119,105; 2 Tm 3,16.17; Žd 4,12

Základní verš

„Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvojsečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.“ (Žd 4,12)

Hlavní myšlenka

Bible musí změnit náš život.

Sam Tannyhill byl za vraždu odsouzen na smrt. Ve vězení ho navštívili dva křesťané a dali mu Bibli. Sam jí v hněvu mrštil o zeď. Avšak jedné noci jej přemohlo vědomí viny, strach a hněv. Zatoužil po něčem, čím by rozptýlil své myšlenky. A tak vzal Bibli do rukou. Zpočátku nerozuměl tomu, co četl, proto ji ze zuřivosti začal trhat. Potom se však začel znovu. Čím víc četl, tím víc poznával v Bibli Krista. V opuštěné vězeňské cele poznal sám Ježíše jako svého Spasitele. Jeho život se úplně změnil. Zatrpklost a hněv, který ho celý život pronásledovaly, se vytratily. Sam padl na kolena a rozplakal se. Prosil: „Bože, pokud mne chceš přijmout, pak Ti ještě dnes v noci odevzdávám svůj život. Toužím po Tvém odpuštění, po Tvém pokoji, po Tvé moci. Pane, změň mne.“ Bůh jeho prosbu splnil. Sam odcházel na smrt s pokojem a jistotou v srdci.

Co je to za knihu, že má moc změnit dokonce i ty nejhorší z nás? Možná všechny příběhy nejsou tak dramatické, přesto miliony lidí mohou dosvědčit, jak tato kniha změnila jejich život.

BIBLE MĚNÍ ŽIVOTY LIDÍ

„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“ (2 K 5,17)

Jakou zkušenost máš ze zaslíbením, které nacházíme v 2 K 5,17?

O lidské přirozenosti se Bible nevyjadřuje příliš optimisticky. (Iz 59,2–4; Jr 13,23; Ř 3,10–12) I jen letmý pohled do dějin však dokazuje, že jde o pravdivé tvrzení. A co je ještě horší, dobře míněné pokusy vylepšit si svoji pozici velmi často selhávají. Mnohé z velkých „-ismů“ minulých staletí, často založené na ideách změny lidstva k lepšímu, k ničemu dobrému nevedly, spíše naopak.

Je tu ale naděje, naděje pro nás jako jednotlivce, naděje pro kohokoliv, kdo se chce změnit. Bible ukazuje na Ježíše Krista, našeho Stvořitele a Vykupitele. Díky němu jsme dostali krásné zaslíbení, které mění život.

Při studiu Bible se hříšník může seznámit s Ježíšem, který je pravda a který má tvořivou, vykupitelskou a uzdravující moc nás změnit.

Jaké zaslíbení nacházíš ve verších Ž 19,8; J 17,17; Ř 6,4; Žd 4,12?

Není pochyb o tom, že Boží slovo může změnit náš život. Písmo nás zalévá množstvím světla, zatlačuje duchovní temnotu a zjevuje světu pravdu o laskavém a mocném Bohu, jenž se snaží změnit život těch, kteří k němu ve víře přicházejí. Miliony lidí mohou dosvědčit moc Božího slova, mluvit o tom, jak zasáhlo do jejich života. Každý, kdo se ve víře a poslušnosti podřídí Bohu zjevenému v Bibli, zakouší, jak dramatická změna může nastat i u nejhorsích hříšníků.

Která konkrétní oblast tvého života se změnila díky čtení Písma? Jaké změny se udály? V jaké změny doufáš, že ještě nastanou?

„**PODLE SLOVA VŠAK TAKÉ JEDNEJTE**“

„Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mne vysvobodí z tohoto těla smrti?“ (Ř 7,24)

Kdo z nás někdy neslyšel ozvěnu těchto Pavlových slov. Naštěstí Pavel si na své zvolání odpovídá hned v následujícím verši: Zachrání nás jen Ježíš Kristus.

Zdrojem našeho spasení je Ježíš. „Milostí tedy jsme spaseni skrze víru. Spasení není z nás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.“ (Ef 2,8.9) Víme, že víra je Boží dar. Jak ji však člověk přijímá?

Jakou úlohu plní Bible ve způsobu, jakým se setkáváme s vírou? Ř 10,17

Čím více čteme Bibli, tím víc poznáváme Ježíše a tím silnější bude naše víra. Čím víc posloucháme Boží slovo, tím víc roste naše víra v něj a tím víc budeme prožívat Boží moc, která mění naše životy.

Mnozí čtou Bibli, ale v jejich životě se nic nemění. Také někteří zákoníci a farizejové v Ježíšově době velmi dobře znali Písmo, avšak nemělo to na ně takřka žádný pozitivní vliv.

Jaký důležitý duchovní princip nacházíme v J 5,39.40? Podívej se také na Jk 1,22.

Poznání biblické pravdy nás nemění automaticky k dobrému. Při studiu Písma je rozhodující ochota poznávat a srdce otevřené vedení Božího Ducha. Nepotřebujeme víc informací, ale ochotu poslechnout, co nás Bible učí. Požehnaní nebudou ti, kteří Boží slovo jen poslouchají, ale ti, kdo se podle něj řídí. (Mt 7,24–29) K Bibli máme přistupovat s touhou přijmout její rady a řídit se jejím učením. Když k Písmu přicházíme s pokorou a touhou činit Jeho vůli, Bůh nás obdaří vírou, která bude měnit náš život a ovlivní vše, co budeme dělat.

Bereš Bibli do rukou s pokorným a otevřeným srdcem, anebo s kritickým postojem a nedostatkem důvěry? Pokud v tvém případě platí druhá možnost, proč nezačít právě teď a neotevřít Písmo s modlitbou v srdci a prosbou, aby ti Pán zjevil svou vůli a dal ti víru a sílu řídit se podle ní? To je jediný způsob, jak se tvůj život může změnit k lepšímu.

PRINCIPY ŽIVOTA

„V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe.“ (Fp 2,3)

Jaké zaslíbení nacházíme v uvedených verších o tom, jak by měla Bible ovlivnit náš životní styl? Ž 119,105; 2 Tm 3,16.17

Každý den stojíme před těžkými rozhodnutími. Jak se máme správně rozhodnout?

Bůh nám dal Písmo za průvodce životem. Jsou v něm životopisy významných osobností, učení a život Ježíše Krista a také zcela konkrétní biblické rady. Jako celek nám Boží slovo předkládá principy, podle kterých se máme v životě řídit.

Přečti si J 8,3–11 a Fp 2,3.4. Jak můžeme principy uvedené v těchto verších uplatnit v konkrétních životních situacích?

Bible netvrdí, že vyřeší každý problém, se kterým lidstvo zápasí. Poskytuje však úžasné principy, které můžeme přenést do našeho každodenního života. Když se jimi řídíme, když usilujeme o posvěcení a vedení Duchem svatým, naučíme se „chodit v Duchu“ a být citliví na Boží vedení. Pokud se budeme učit od biblických postav anebo se řídit radami obsaženými v Písmu, náš život se změní.

Bible pro nás musí být něčím víc než sbírkou historických nebo duchovních faktů. Máme ji považovat za vůli Boha, který chce pro náš život to nejlepší. Bible vychovává naše etické cítění a objasňuje, co od nás Bůh očekává. Bůh nám ve svém slově ukázal, jak máme žít. Vede nás tak, abychom byli šťastní. Když se podle toho řídíme, náš život se Jeho mocí změní.

CO ŘÍKÁ BOŽÍ SLOVO?

„On však odpověděl: „Je psáno: Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“ (Mt 4,4)

Včera jsme četli několik veršů, v nichž nám Pán dal principy, podle kterých bychom měli žít. Dnes se podíváme na situace, ve kterých se my lidé můžeme ocitnout a při nichž se ptáme: Jakou radu mi v této chvíli dává Bible? Které verše mně mohou poradit?

Spolupracovník, který se nachází v zoufalé tísní, ti v práci ukradl peníze. Co bys udělal? Přešel bys to? Nahlásil jeho čin policii? Co k tomu říká Boží slovo?

Mladá svobodná dívka otěhotní. I kdyby se se svým přítelem vzali – tak jak by si to ona přála – nebyli by schopni se o dítě postarat. On chce, aby si dítě nechala vzít. Může najít pomoc v Božím slově?

Starší žena leží v kómatu. Při životě ji udržují jen velmi drahé lékařské přístroje. Není velká naděje, že bude žít dál. Má být takto udržována při životě, anebo by bylo lepší nechat přístroje odpojit? Říká k tomu něco Boží slovo?

Bylo lehké vyřešit tyto situace? Našli jste na všechny z nich v Bibli odpověď? Kdybyste nepovažovali Bibli za směrodatnou, byly by vaše odpovědi jiné?

OŽIVENÍ A REFORMACE

Až dosud jsme hovořili o tom, jak moc Božího slova působí v našem osobním životě. Působí však také na náš sbor, na církvev jako celek? Jak by mělo Boží slovo působit na nás společně?

O čem se píše v 2 Kr 22,8–23,25? Jakou úlohu sehrálo Písmo v tomto příběhu?

Na základě Božího slova došlo v Judsku k velké reformě. Byla to jejich společná zkušenost, která zanechala vliv na celý národ.

„Tak se Jóšijáš od svého raného věku snažil využít svého postavení krále, aby vyzvedl zásady svatého zákona Božího. A nyní, když mu písař Šafan četl z knihy zákona, poznal král, že v tomto svitku je pokladnice vědění, mocný spojenec v díle nápravy, kterou by tak rád provedl v zemi. Rozhodl se, že se bude řídit jejími radami, že učiní vše, co je v jeho moci, aby seznámil lid s jejím učením, a že jej povede k tomu, aby se v něm vypěstovala úcta a láska k zákonu nebes.“ (PK 265; PK 398)

Další příklady bychom mohli uvést z doby vlády krále Jóšafata, který vyslal učitele, aby vyučovali Boží zákon. „Ti učili v Judsku. Měli s sebou Knihu zákona Hospodinova, obcházeli všechna judská města a vyučovali lid.“ (2 Pa 17,9) I když Bible neuvádí, kterou konkrétní knihu či knihy používali, hlavní je, že základem tohoto oživení a reformace bylo psané Boží slovo, Písmo.

Jóšafat zavedl reformy, které měly soudnictví sladit s biblickými morálními hodnotami. O reformě, která probíhala na základě justičního systému zavedeného Jóšafatem, čteme v 2 Pa 19,4–11: „Dbejte na to, co děláte ... konejte všechno bedlivě. U Hospodina, našeho Boha, neobstojí žádné bezpráví ani stranění osobám ani úplatkářství.“ (v. 6.7) „Konejte všechno v Hospodinově bázni, věrně a z celého srdce.“ (v. 10) „...varujte je, aby se neproviňovali proti Hospodinu... Budte rozhodní a jedněte.“ (v. 10.11) To jsou principy, které nacházíme v Bibli.

K odpadnutí od Božího slova může v církvi dojít docela snadno. Jak můžeme zabránit tomu, aby se náš sbor vyvaroval chyb, kterých se dopustil starověký Izrael?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Proroci a králové si přečti kapitolu Jozafat (PK 124–132; PK 190–203) a Ezechiáš (PK 217–222; PK 331–339).

„Když se srdce sladí s Božím slovem, začne z tebe vyvěrat nový život. Nad každým řádkem tohoto Slova zazáří nové světlo, které bude Božím hlasem promlouvajícím k tvé duši.“ (FE 183)

„Jedině v Bibli nacházíme spolehlivé zásady pro naše jednání. Je v ní zaznamenána Boží vůle, je výrazem Boží moudrosti. Umožňuje člověku pochopit závažné životní problémy. Všem, kdo dbají na její příkazy, se stane neomylným vodítkem, které je bude chránit, aby nepromarnili své životy zbytečným úsilím.“ (PNL 292; AA 506)

Náměty k přemýšlení

- 1. Studium Bible způsobuje změnu v našem životě a napomáhá oživení a reformaci mezi Božím lidem. Jak můžeme obnovit důraz na biblické studium? Jak vyvolat oživení a reformaci, kterou potřebujeme jako jednotlivci i jako sbor?**
- 2. Jako třída si prostudujte otázky uvedené v části na úterý a středu. Byly vaše odpovědi podobné? Lišily se? Co vás to může naučit?**
- 3. Jste si vědomi toho, že Boží slovo by mohlo mít větší vliv na náš život i na celou církev? Zorganizujte v týdnu společné studium Božího slova a pozvěte na ně ostatní.**
- 4. Podělte se ve třídě o své zkušenosti s mocí Božího slova, jak působilo v životě každého z vás.**
- 5. Jak můžete pomoci člověku, který chce, aby Bible změnila jeho život, ale zdá se mu, že se nic neděje? Co byste mu poradili?**

ZDROJ NADĚJE

Texty na tento týden: Ž 34,7; 91,4; Ř 3,26; 1 K 15,51–58; Ko 1,14; 1 Te 4,13–18; 1 J 1,9

Základní verš

„A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ (Ř 5,5)

Hlavní myšlenka

Bible nám otevírá svět naděje a zaslíbení.

Čtyři letci sestřelení během druhé světové války se už 21 dní plavili na záchraném člunu uprostřed Pacifiku. Neměli jídlo ani vodu. Když byli už nesnesitelně žízniví, rozpršelo se. Začali zachytávat dešťovou vodu a pít ji. Když byli zesláblí hladem, přiletěli racci a sedli si na člun. Chytili je a snědli.

Konečně byli zachráněni proplovající flotilou. Po doplutí na pevninu s nimi novináři udělali rozhovor. Každého z nich se zeptali: „Čemu vděčíš za to, že jsi přežil?“ Na tuto otázku dostali novináři od každého ze zachráněných stejnou odpověď: „Ve člunu jsme měli Nový zákon, z něhož jsme si každý den četli.“ Tato kniha jim dala naději vytrvat, i když se situace zdála beznadějná.

Slovo „naděje“ se v Bibli nepoužívá v takovém významu, jaký má pro nás dnes. Nevyjadřuje touhu, zčásti založenou na realitě. V Bibli je naděje představena jako pravda o laskavém a všemohoucím Bohu, který se o nás stará, dává nám to, co potřebujeme, a nabízí nám zaslíbení o novém životě v novém světě. Tento týden budeme hovořit o této naději, kterou nám zprostředkovává Boží slovo.

POVZBUZENÍ Z PÍSMÁ

„Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději.“ (Ř 15,4)

V tomto verši Pavel mluví o povzbuzení z Písma, které by mělo přinášet naději. Které biblické zaslíbení či poznání je pro tebe osobně zdrojem naděje?

Bible nám říká, v jakém stavu se lidstvo nachází – všichni jsme zhřešili (Ř 3,10) a mzdou hříchu je smrt (Ř 6,23). Zápas o spasení člověka Pavel popisuje slovy: „Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“ (Ř 7,24) Záchrana je v Ježíši Kristu, našem Spasiteli (Ř 6,23), který byl ochoten přijít na tento svět, žít jako člověk a zemřít smrtí, jíž jsme měli zemřít my. Jak veliká je jeho láska k nám! V Bibli se od první knihy Mojžíšovy až po Zjevení objevuje sjednocující motiv – naděje na spasení, kterou máme v Kristu díky jeho oběti za nás.

Jakou naději nabízejí následující verše?

1. Ř 3,26 a 1 Pt 3,18 _____

2. J 16,13 a 2 Tm 3,16 _____

3. L 18,29.30 a 1 J 5,13 _____

Na kříži nesl Ježíš – v němž bylo všechno stvořeno (Ko 1,16) – trest za naše hříchy. Ježíš trpěl a zemřel místo nás. Jakou naději nám tím dává?

NADĚJE ODPUŠTĚNÍ

„Přisu vám, děti, že jsou vám odpuštěny hříchy pro jeho jméno.“ (1 J 2,12)

Jedna žena byla brutálně zavražděna. Při vyšetřování celého případu navrhli policejní psychologové plán, jak vraha dopadnout. Na její hrob umístili skrytý mikrofon a videokameru. Jedné noci skutečně ke hrobu přišel nějaký muž, klekl si na kolena a prosil ženu o odpuštění. Záhy poté byl tento muž dopaden a usvědčen ze svého zločinu.

Co táhlo muže zpět k jeho oběti? Existuje jen jediná odpověď – nesnesitelná tíha viny.

Jako padlé, hříchem zatížené bytosti děláme to, co je špatné. I lidé, kteří nevěří Bibli a nechápu hřích tak jako křesťané, mají smysl pro dobro a zlo. Když udělají něco špatného, trápí je pocit viny. U některých je pocit viny základní emocí, která ovládá jejich jednání.

Máme však naději, kterou nám dává Písmo. V něm se totiž hovoří o Ježíši a jeho smrti za nás.

Jak nám naději na odpuštění představují tyto verše: Sk 26,18; Ef 1,7; 4,32; Ko 1,14; 2,13 a 1 J 1,9?

Bible říká, že v Ježíši nám mohou být odpuštěna všechna provinění. Písmo představuje Boha jako toho, kdo vzdálí od nás naše hříchy tak daleko, jako je vzdálen východ od západu (Ž 103,12), kdo je vhodí do mořských hlubin (Mi 7,19) nebo je vytrhne a odhodí za sebe (Iz 38,17), zahladí je a zničí (Ž 51,1.9; Iz 43,25; 44,22) a nikdy víc na ně nevzpomene (Jr 31,34). Kristus zemřel jako oběť smíření za hříchy celého světa. Tato oběť se stává účinnou prostřednictvím víry. (Ř 3,25) Nezáleží na tom, kým jsi a co jsi udělal. Bůh ti může tvé hříchy odpuštít. Stačí, když budeš toužit po odpuštění a poprosíš jej o splnění jeho zaslíbení.

Zápasíš s pocitem viny? Přečti si ještě jednou uvedené verše. V modlitbě Bohu vyznej všechno, co tě trápí. Popros jej, aby ti dal jistotu, že tato zaslíbení platí i pro tebe – bez ohledu na to, cos učinil.

NADĚJE NA VÍTĚZSTVÍ NAD HŘÍCHEM

„Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“
(1 K 15,57)

Přečti si Př 24,16 a 1 K 15,57. Jakou naději nacházíme v těchto verších?

I když jsme upadli, díky naději můžeme opět povstat. Máme jistotu, že nás Bůh neodmítne. Přestože jsme hříšníci, Ježíš jako náš prostředník vystoupí na naši obhajobu. (Žd 7,25; 1 J 2,1) Ba co víc, Bible říká, že v Ježíšově moci si můžeme přivlastnit vítězství nad hříchem.

Jedna věc je hlásit se k mnoha Božím zaslíbením o odpuštění. Nakolik však věříme zaslíbením o vítězství nad hříchem? Nejsou snad tato zaslíbení stejně skutečná a platná? Nejsou snad stejně důležitá? Přijměme i zaslíbení o vítězství nad hříchem, pak budeme prožívat v našich životech Boží osvobozující moc.

Někteří členové možná zápasí s tím, jak zvítězit nad různými slabostmi. Následující kroky – založené na Písmu – nás mohou dovést k vítězství:

1. Přiznej své slabosti i neschopnost zvítězit nad nimi ve své síle. (J 15,5)
2. Domáhej se Božích zaslíbení o vítězství a přivlastni si je. (Fp 4,13)
3. Věř, že Pán ti dá sílu tvé slabosti překonat a zvítězit. Děkuj mu za to. (1 K 10,13)
4. Dožaduj se zaslíbení o „smrti“ svého já v Kristu. (Ř 6,11)
5. Udělej konkrétní praktické kroky, jak se vyhnout věcem, které tě vedou k hříchu. (Ř 13,14)
6. Žij s postojem chvály a vděčnosti vůči Bohu, který ti dává sílu zvítězit nad slabostmi. (1 K 15,57)

Jak jsi na tom ty? Přivlastnil sis zaslíbení o odpuštění, ale nyní zápasíš o vítězství nad hříchem? Selháváš i přes všechna zaslíbení, která v Bibli nacházíš? Co bys měl změnit, abys uvedené kroky lépe uplatňoval ve svém životě s Bohem?

ZAOPATŘENÍ A OCHRANA

„Tento ponižený volal a Hospodin slyšel, ve všem soužení byl jeho spása.“ (Ž 34,7)

Jakou naději Ježíš nabízí v Mt 6,25–34?

Bůh jako Stvořitel vesmíru naplnil zemi svojí úžasnou štědrostí. Ničivé účinky hříchu si však vyžádaly svoji strašlivou daň, proto nemá každý přístup k této hojnosti. A přece, i v dostatku, i v chudobě, máme Boží zaslíbení, že se postará o to, co potřebujeme.

Bůh nám zároveň dává naději, že nás bude chránit. Nejsme v područí jakési „tyranie osudu“, která by nás ovládala náhodnými silami bez jakéhokoli smyslu a záměru. I když se stane něco zlého, máme milujícího Boha a nádherná zaslíbení, která trpícím mohou i v neštěstí dát velikou naději.

Přečti si Ž 34,7; 46,2–4; 91,4; 125,2 a Mt 28,20. Jakou naději nacházíš v těchto verších?

Pán nám dal nádherná zaslíbení o své laskavé péči a ochraně. V Bibli je mnoho příkladů, jak úžasně, nejednou doslova zázračným způsobem Pán ochránil svůj lid. Můžeme v ní však také najít svědectví o utrpení Božího lidu i přes jeho věrnost. (Mt 14,10; Sk 7,59; Žd 11,35–39) Selhalo snad v těchto případech Boží zaslíbení? Dávají nám zaslíbení naději do budoucnosti i přes zkoušky a utrpení, které na nás doléhají? Zaslíbení nám připomínají, že i když se děje něco zlého, můžeme si být jisti Boží mocí.

Zakusil jsi pravdivost těchto zaslíbení ve svém životě? Co ses naučil ve zkouškách a trápení? Čím bys mohl pomoci někomu, kdo se právě nachází v těžké životní situaci?

NADĚJE NA VĚČNÝ ŽIVOT

„A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: ‚Smrt je pohlčena, Bůh zvítězil!‘“ (1 K 15,54)

Každý z nás je smrtelný. Nepomůže nám ani naše postavení, majetek, vliv, zda jsme krásní či slavní. Smrt si nás vyhledá bez ohledu na naše zázemí, vzdělání, rasu či vyznání. Léky, strava a cvičení mohou její příchod jen oddálit. Náš život je sám o sobě pomíjitelný. Když se nad tím zamyslíme, zdá se nám to kruté: kráčíme životem, zápasíme se zkouškami, tragédiemi, nemocemi a zklamáním, aby nakonec všechno naše úsilí vyústilo ve smrt.

Bible nám však odhaluje něco, co nám věda, příroda, dějiny či filozofie nikdy nepoví – že smrt nemá poslední slovo. Díky Ježíši tento životní příběh nekončí smrtí, ale životem – věčným životem pro ty, kdo vírou přijali Krista za svého Pána a Spasitele.

Přečti si 1 K 15,51–58 a 1 Te 4,13–18. Jaké zaslíbení a naději nacházíš v těchto verších?

Tento svět nemá na problém smrti žádné řešení. Proto je tak vzácné dozvědět se, že smrt není úplný konec. Není to nekonečná a strašná noc, která se nikdy neskončí ránem. Hrob není vězení, z kterého není záchrana. Vždyť Ježíš Kristus sestoupil do hrobu a triumfálně z něho vstal. Díky jeho vítězství nad smrtí můžeme nad ní zvítězit i my. Ježíšova služba byla tak mocná a účinná, že ani smrt ji nemůže překonat.

Zkus si představit, jak bys žil, kdybychom věřili, že všechno jednou navždy skončí smrtí. V čem by byl tvůj život jiný? Co bys dělal jinak? Jaké bys měl důvody žít, kdybys věděl, že všechno nakonec skončí v nicotě? A jak tě ovlivňuje naděje na věčný život?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Velké drama věků si přečti kapitolu Vysvobození (VDV 410–420; GC 635–652) a Vítězství lásky (VDV 427–437; GC 662–678).

„V Božím slově jsou krásná zaslíbení, z kterých mohou čerpat útěchu, naději a povzbuzení ti, kteří prožívají tělesné nebo duševní trápení.“ (CH 213)

„Potřebujeme víc ocenit význam slov: ‚Usedla jsem žádostivě v jeho stínu...‘ (Pís 2,3) Tato slova v nás nevyvolávají představu spěchu a shonu, ale pokojného odpočinku. Je mnoho těch, kteří se hlásí ke křesťanům, ale jsou ustaraní, malomyslní a tolik zaneprázdnění různými aktivitami, že si nedokážou najít chvíli pro tiché a pokojné odpočinutí při Božích zaslíbeních. Jako by si nemohli dopřát trochu klidu a nerušeného odpočinku. Těm je adresováno Boží pozvání: ‚Pojďte ke mně ... já vám dám odpočinout.‘ (Mt 11,28)“ (CH 251)

Náměty k přemýšlení

- 1. V Bibli je mnoho nádherných zaslíbení. Proč potom lidé stále tolik trpí? Proč to Bůh dovolí? Jak potěšit, povzbudit a dát naději těm, kdo trpí?**
- 2. Přemýšlejte, jak Pán používá církev, aby přinesla lidem naději Božích zaslíbení. Jak se může váš sbor přičinit o to, aby se tato zaslíbení uskutečnila v životě těch, kdo v Ježíšově jménu prosí o jejich naplnění?**
- 3. Bible nám dává nádherná zaslíbení o vítězství nad hříchem. Proč jsou mnozí členové církve vůči vlastním hříchům tak bezradní? Uvažujte o krocích, které byste mohli podniknout, abyste si navzájem pomohli.**
- 4. Povzbuďte se ve třídě biblickými verši, které vám dávají naději. Každý at vysvětlí, proč pro něj ten který verš tolik znamená.**

BIBLE A ZDRAVÍ

**Texty na tento týden: Mt 4,23; Ř 6,4.9–11; Fp 4,4–9;
Ko 3,8–10**

Základní verš

„...Neboť já jsem Hospodin, já tě uzdravuji.“ (Ex 15,26)

Hlavní myšlenka

Boží slovo uvádí důvody, proč máme dbát na své zdraví.

Bible ukazuje, že naše tělo má svoji hodnotu. Vždyť je stvořil Bůh! Věřící by se proto měli snažit poznat a vědomě praktikovat to, co podporuje zdraví. Starost o své zdraví je morální záležitostí. Svědčí o věrné a zodpovědné službě Bohu. V praxi to vypadá tak, že na zdravotním stavu člověka do značné míry závisí, zda může dobře a v plné míře sloužit Pánu nebo bližním.

Povinností všech křesťanů je dbát co nejlépe o své zdraví. Aktivitu upevňující zdraví, jako je cvičení, zdravá strava, dostatečný pravidelný odpočinek, smysluplná práce, vyhýbání se škodlivým látkám a zvykům, hygienické návyky, snaha žít v porozumění s ostatními a hluboká důvěra v Boha – to všechno nám pomáhá co nejlépe využít život, který nám Bůh dal. Naše tělo je dar od Boha a naší povinností je starat se o něj nejlépe, jak jen umíme.

Tento týden se budeme zamýšlet nad tím, co říká Bible o zdraví a zdravotních zásadách.

„ABYS BYL ZDRÁV“

„Modlím se za tebe, milovaný, aby se ti ve všem dobře dařilo a abys byl zdravý – tak jako se dobře daří tvé duši.“ (3 J 2)

Často máme sklon si myslet, že Bible se zabývá jen duchovní oblastí. Není tomu tak. Bůh se o nás stará i po fyzické stránce, protože duchovní oblast úzce souvisí s tělesnou. V Bibli nacházíme důvody, proč máme dbát o své zdraví.

Prostuduj si následující verše a napiš důvody, které jsou pro nás výzvou dbát o své zdraví:

Ř 12,1 _____

Ř 14,7 _____

1 K 3,16.17 _____

1 K 6,19.20 _____

Ef 5,29 _____

3 J 1.2 _____

Písmo jasně říká, že Bohu záleží na našem zdraví, na naší tělesné pohodě. Je to přirozené. Vždyť který milující rodič by se nestaral o duševní i tělesné zdraví svého dítěte? O co víc touží Bůh starat se o nás!

Říká se, že se o své zdraví nestaráme, dokud je neztratíme. Pokud jsi zdravý, vážíš si dostatečně svého zdraví? Promluv si s někým, kdo má zdravotní problémy. Pak možná lépe pochopíš, proč bychom měli své zdraví pečlivě chránit.

ZDRAVÍ A OBNOVA

„Hle, jeho ránu zahojím a vyléčím, uzdravím je a zjevím jim hojnost pokoje a pravdy.“
(Jr 33,6)

Na počátku jsme byli Bohem stvořeni zdraví, bez nemocí a postižení. Bůh nás chce v rámci možností hříchem poškozeného světa obnovit a uzdravit.

Přečti si Ř 6,4.9–11; 1 K 15,51–57; Ko 3,8–10. Jaké důležité poselství nacházíme v těchto verších? Jakou naději vyjadřují?

V Bibli se často hovoří o uzdravení a obnově. Boží zaslíbení o obnově Izraele oplývají výrazy, které souvisejí s uzdravením a vyléčením. (Jr 30,12–17; Ez 47,12; Mal 4,2) V Novém zákoně je tato souvislost také zřejmá; vždyť jedno z hlavních slov pro uzdravení (sotéria) můžeme přeložit jako „spasení“, ale také i jako „uzdravení“. Spasení tedy zahrnuje nejen osvobození od hříchu a jeho následků, ale také obnovu a uzdravení celého člověka.

Všechny biblické nauky vycházejí z předpokladu, že to, co jsme při pádu do hříchu ztratili, znovu získáme, když se náš Stvořitel stane i naším Obnovitelem a Vykupitelem. Uzdravil naše rány a naše přestoupení vynesl na Golgotu. V knize Zjevení je proto nakonec představen jako Vítěz, který triumfuje nad satanem a silami zla. (Zj 20,14; 21,8) Ti, kteří milují Boha a slouží mu, budou potom tak dokonalí, jako byl člověk na počátku. Mezitím bude všechno zlo zničeno a nikdy se už nevrátí. Starozákonní i novozákonní proroctví předpovídají, že na nové zemi už nebudou nemoci, bolest ani smrt. (Iz 33,24; Zj 21,4) Apoštol Pavel se těší z Kristova vzkříšení, protože je považuje za důkaz Ježíšova vítězství nad všemi silami zla. Kristovo vítězství se stává i naším vítězstvím. (1 Te 4,14–17)

Jako adventisté jsme dostali vzácné světlo poznání ohledně zdraví a zdravotních zásad, které nám mohou pomoci vyhnout se mnohým nemocem. Řídíš se těmito zásadami? Znáš je vůbec? Je dobré začít je respektovat už nyní, ne až poté, co onemocníme.

JEŽÍŠ, VELKÝ LÉKAŘ

„Odpověděl jim: „Jděte, zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.““ (L 7,22)

O Ježíši se často hovoří jako o velkém Lékaři. Právem. Asi pětina evangelia je věnována jeho uzdravování nemocných. I když se některé případy opakují, čtyři evangelia vzpomínají 35 konkrétních příkladů uzdravení.

Jakou úlohu sehrávala uzdravování v Ježíšově pozemské službě? Mt 4,23; L 6,17–19; 9,11

Zázračná uzdravení byla velkým důkazem Ježíšova poslaní jako Spasitele. Šlo při nich však o víc. Nám lidem hřích ublížil v oblasti duchovní, citové i tělesné. Plán spasení se soustřeďuje na obnovu toho, co jsme kdysi ztratili. Na počátku nebyly nemoci ani smrt – a nebudu ani na konci. (Zj 21,4) Uzdravujícími skutky dal Ježíš světu najevo Boží moc uskutečnit obnovu, vrátit nám to, co jsme vinou hříchu ztratili. Uzdravení, o kterých čteme, nejsou samoúčelná. Měla ukazovat na to nejdůležitější – spasení v Ježíši.

Co nám verše L 4,16–21 prozrazují o záměru a službě Ježíše Krista?

Ježíšovým prvořadým úkolem bylo ukázat, že Bůh ve své veliké lásce a milosti přijímá hříšné a trpící stvoření. Jeho jednání bylo důkazem definitivního vysvobození ze světa hříchu. Přišel, aby vysvobodil, našel, zachránil, odpustil, vyhlásil léto Boží milosti, udělil věčný život a obnovil všechno, co bylo ztraceno. Ježíš byl především Spasitel. Tělesná uzdravení byla důkazem jeho autority.

Ať už trpíme jakýmikoli nemocemi, v Bibli máme nádherné zaslíbení o úplném uzdravení a úplné obnově. Je to naše veliká naděje. Pros o víc odvahy věřit těmto zaslíbením. Pokud znáš někoho, kdo zápasí s nemocí, připomeň mu tuto naději.

STRÍDMOST VE VŠEM

„Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.“ (Fp 4,6)

Jaké praktické zásady nacházíme ve Fp 4,4–9? V čem mohou mít pozitivní vliv na naši tělesnou pohodu?

Přečti si 1 K 9,25; Tt 2,2. O jakých konkrétních radách, které by mohly mít dopad na naše zdraví, se tady mluví?

Řecké slovo, použité v mnohých z těchto veršů pro mírnost a zdrženlivost, je odvozeno od výrazu, který se často používá v souvislosti se sportovním tréninkem, kdy se sportovec během přípravy na závod zdržuje všeho, co by mohlo jeho tělu škodit. O co víc bychom měli tento princip uplatňovat jako křesťané „v našem běhu“? (1 K 9,24–27; Žd 12,1)

Všichni víme, jaké zdravotní problémy mohou nastat v důsledku užívání alkoholu, drog a jiných návykových látek. A přesto často svému zdraví škodíme tím, že si nadměrně dopřáváme dary, které nám Bůh dal pro naše potěšení. Těšit se z tělesných požitků není hřích. Bůh nás stvořil tak, abychom z těchto věcí měli radost. Potřebujeme však dodržovat správnou míru, být střídmy a zdrženliví.

„Pravá střídmost nás učí zcela se vzdát všeho škodlivého a rozumně užívat to, co je zdravé. Je málo těch, kteří si uvědomují, jak velmi souvisí jejich stravovací návyky s jejich zdravím, povahou, užitečností pro tento svět i jejich věčným údělem. Chuť by měla být podřízena morálním a rozumovým silám.“ (CG 398) Jak důležitá jsou tato slova Ellen Whiteové! Daří se ti být zdrženlivý? Dokážeš být střídmy i v tom, co je dobré? Co bys měl v životě změnit?

ZDRAVÉ VZTAHY

„Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná.“ (1 J 4,7)

Bible dává veliký důraz na to, abychom si projevovali navzájem lásku. Ježíš řekl, že je to největší ze všech přikázání. (Mt 22,37–40) Když Pavel vyjmenovává křesťanské ctnosti – víru, naději a lásku – říká, že nejdůležitější z nich je láska. (1 K 13,13) Je proto zcela pochopitelné, že hlavním rysem jeho následovníků budou vztahy naplněné láskou. Vždy mě oslovují slova jedné známé písně: „Ano, po lásce poznají křesťany.“ Jsme skutečně za každých okolností mezi ostatními takto rozpoznatelní?

Co říkají o křesťanské lásce následující verše?

1 K 13,4–7 _____

1 J 4,7 _____

1 J 4,18 _____

Dnes je již mnohými výzkumy jednoznačně dokázáno, jak důležitá je láska v rodině. Blízké láskyplné vztahy mezi rodiči a dětmi mohou u mladých lidí zabránit mnohým nedobrym vlivům, které mívají v dospělosti velmi tragické důsledky.

Jako Boží děti se máme navzájem milovat (1 Te 3,2), sloužit si (Ga 5,13), snášet se a přijímat (Ef 4,2), být k sobě laskaví (Ef 4,32), napomínat se (Ř 15,14), navzájem si od-pouštět a být k sobě něžní (Ef 4,33), potěšovat se (1 Te 4,18), projevovat soucit (1 Pt 3,8), být vůči sobě pohostinní (1 Pt 4,9) a modlit se jeden za druhého (Jk 5,16). Tyto rady nám pomáhají žít ve vzájemném společenství a upevňují naše rodinné vztahy, které v důsledku chrání naše děti před rizikovým chováním. Pokud budeme budovat blízké vztahy a vzá-jemně si projevovat lásku, starostlivost a zájem, můžeme mít na sebe pozitivní morální, duchovní i fyzický vliv. Písmo má pravdu, když říká, že dobré vztahy jsou prospěšné nejen pro oblast duchovní, ale i tělesnou.

Zamysli se nad vztahy, které jsou pro tebe nejdůležitější. Co tyto vztahy motivuje – vypočítavost, nebo sebeobětování, sobectví, nebo láska, touha po osobním prospěchu, nebo touha být pozhennáním? Přemýšlej, co dobrého děláš pro druhé. Co tě z dnešního úkolu motivovalo ke změně ve vztahu k lidem okolo tebe?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Život naplněný pokojem si přečti kapitoly Uplatnění léčebných prostředků (ŽNP 121–124; MH 234–240) a Strava a zdraví (ŽNP 153–161; MH 295–310).

„Mezi myslí a tělem je velmi úzký vztah. Když je jedno zasaženo, druhé s ním soucítí. Stav mysli má mnohem větší vliv na zdraví, než si mnozí uvědomují. Mnohé nemoci, které lidé trápí, jsou důsledkem deprese. Smutek, úzkost, nespokojenost, výčitky svědomí, pocit viny, nedůvěra – to všechno oslabuje životní síly a přivolává nemoci a smrt. . .

Odvaha, naděje, víra, soucit a láska podporují zdraví a prodlužují život. Spokojená mysl a radostný duch je zdravím pro tělo a silou pro duši.“ (CH 344)

„Mnozí z těch, kdo přišli ke Kristu pro pomoc, si předtím sami přivodili nemoc. Přesto je Kristus neodmítl uzdravit. Když do nich vstoupila Kristova moc, uvědomili si svůj hřích a mnozí byli uzdraveni ze své duchovní nemoci právě tak jako ze své choroby tělesné.“ (ŽNP 33; MH 73)

Náměty k přemýšlení

- 1. Ježíšova uzdravení byla často rozhodující při přivádění lidí ke spasení. Jak může váš sbor při oslovování svých bližních lépe využít poznatky o zdraví?**
- 2. Diskutujte ve třídě o tom, co Bible říká o stravě, užívání alkoholu, odpočinku apod. Jaké zásady najdeme v těchto věcech v Bibli? Jak potvrzuje moderní věda platnost těchto zásad? Máte vy osobně užitek z toho, když se řídíte tím, co radí Bible?**
- 3. Najděte si čas a navštivte některé členy, kteří jsou nemocní nebo kterým někdo ublížil. Podělte se s nimi o biblická zaslíbení. Jakým praktickým způsobem jim můžete posloužit a zmírnit jejich utrpení?**

BIBLE A ŠTĚSTÍ

Texty na tento týden: L 21,36; J 8,32; 1 K 10,31; Fp 2,3; Ko 3,13; 1 Pt 3,15; 4,12–14; 1 J 1,4

Základní verš

„Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“ (J 10,10)

Hlavní myšlenka

Bible nám radí, jak dosáhnout jednoho z nejprchavějších cílů v životě – štěstí.

Šťastný chce být každý, ale jen málokdo ví, jak toho dosáhnout. Existují různá lákadla, která „zaručují“ štěstí. Lidé se nechávají nadchnout reklamou slibující úžasné prožitky, avšak když věc získají, brzy si uvědomí, že jejich štěstí bylo povrchní, prchavé a prázdné.

Můžeme vůbec najít na tomto hříšném světě štěstí? Není to jen jakási touha, která v nás zůstala po ztraceném ráji a která se nedá naplnit? Ano, bolest, trápení a neštěstí jsou důsledkem našeho odloučení od Boha. Pokud se k němu vrátíme, ke zdroji všeho štěstí, najdeme to pravé naplnění, po kterém všichni tolik toužíme a které nám tento svět nemůže dát.

V tomto úkolu objevíme několik biblických principů týkajících se štěstí. Zaměříme se i na rodinu, protože právě ona je místem, kde se rodí nejvíce štěstí, ale i neštěstí. Bible nám nabízí nádherné principy, které mohou uchránit naše rodiny od zoufalství a trápení. Nezáleží na minulosti, na chybách, které jsme udělali a které zranily nás nebo jiné. Bůh nám ve svém slovu dává zaslíbení, která přinášejí uzdravení a štěstí. „Ti, za něž Hospodin zaplatil, se vrátí. Přijdou na Sijón s plesáním a věčná radost bude na jejich hlavách. Dojdou veselí a radosti, na útěk se dají starosti a nářek.“ (Iz 35,10)

ŽIVOT V HOJNOSTI

„Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“ (J 10,10)

Jak rozumíš myšlenku prožívat život „v hojnosti“? Co to podle tebe zahrnuje? Co do této hojnosti naopak nepatří?

Základem všeho, čemu jako křesťané věříme a v co doufáme, je zaslíbení věčného života. (1 J 2,25) Bez něj je všechno ostatní zbytečné. (1 K 15,16–19)

Ne všechna zaslíbení, která nám Bůh dal, přesahují rámec tohoto světa. Ne všechna se týkají života na nové zemi, kde už nebude hřích, bolest ani smrt. Boží slovo nám slibuje mnohé věci už tady a teď. Právě ony nám pomáhají pochopit, co měl Ježíš na mysli, když řekl, že nám dá život „v hojnosti“.

Jaké zaslíbení nacházíme ve verších J 8,32; 1 K 10,13; Ef 2,8 a 1 J 1,4? Co nám nabízejí už tady na této zemi?

Bůh nás miluje a touží, abychom byli šťastní. Chce pro nás to nejlepší. Zjevil se nám prostřednictvím svého slova a ukázal nám, co je pro nás ochoten učinit – pokud mu to dovolíme. Jak často se stává, že největší překážkou vlastního štěstí jsme my sami!

Ježíš ti nabízí život „v hojnosti“. Které věci ti brání, aby ses z takového života těšil? Jak se jich můžeš zbavit?

RADUJTE SE V PÁNU

„Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej.“ (Př 3,5)

„Bůh stvořil zemi, aby byla příbytkem svatých, šťastných bytostí.“ (AH 540) Toto štěstí však narušil příchod hříchu. (Gn 3,16–18) Dokud nebude hřích zcela vykořeněný, nemůžeme se těšit z plného štěstí, které mohou prožívat jen bezhříšné bytosti v bezhříšném světě.

Než k tomu dojde, postaral se Bůh o to, abychom i v tomto hříšném světě mohli dosáhnout určité míry štěstí, spokojenosti a radosti.

Jaké zaslíbení dal Bůh Izraelcům pod podmínkou, že budou poslušní? Lv 23,40; Dt 12,7.12.18; 16,11

Podle některých výzkumů jsou lidé, kteří věří v Boha, šťastnější než ti, kdo žijí bez víry. Jako křesťané se zamyslete nad tím, co nám zjevuje Boží slovo – že máme laskavého, starostlivého Boha, který nás tolik miloval, že přišel na zem, vzal na sebe lidské tělo (Ř 8,3) a v tomto těle zemřel za naše hříchy. (Ř 5,8) Díky jeho smrti máme zaslíbení věčného života v novém nebi. (Zj 21,1) Máme naději, že existuje něco víc než tento život. Ježíš nám dal mnoho vzácných zaslíbení o tom, že je s námi (Mt 28,20), že nás vede (J 16,13), pomáhá nám (Žd 4,16), nikdy nás nenechá a neopustí (Žd 13,5). I proto můžeme být šťastnější než ti, kdo tato zaslíbení neznají.

Vyhledej si Ex 20,1–17; Př 3,5; Fp 2,3 a Ko 3,13. Pokud budeme dbát na principy uvedené v těchto verších, pomohou nám být šťastnými lidmi. Zeptej se proto sám sebe: Skutečně se chci těmito radami řídit?

RODINA JAKO ZÁKLAD – PRVNÍ ČÁST

„Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“ (Gn 1,27)

Bible říká, že svět byl stvořen Božím slovem a že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Vytvořil muže a ženu a požehnal prvnímu manželství, které se stalo základem rodiny. Jak jistě dobře víme, pevná a stabilní rodina je základním předpokladem šťastného života. Žalmista napsal: „Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.“ (Ž 127,1) V rodině můžeme prožívat lásku a štěstí. Právě proto Písmo jasně říká: „...co Bůh spojil, člověk nerozlučí!“ (Mt 19,6b) Bůh touží, aby jeho děti pochopily, že uzavřením manželství se jeden druhému zavázaly věrností – až dokud je smrt nerozdělí. Boží slovo dává rady, jak posilnit manželský vztah – vzít si jen věřícího partnera (K 6,14–16), být si navzájem naprosto věrní (Žd 13,4) a vyjadřovat si lásku a uznání (Pís 7,1–9). Rodina, která se drží Božího slova, se bude řídit Božími příkázáními a prožívat radost z jeho přítomnosti.

Jaké principy silné rodiny nacházíme v následujících verších?

Dt 6,5–7 _____

Př 31,30 _____

Ef 5,25 _____

Pokud si tyto principy přisvojíš, posilniš vztahy ve vlastní rodině. Co můžeš udělat pro to, abys pomohl zahojit případné rány z minulosti?

RODINA JAKO ZÁKLAD – ČÁST DRUHÁ

„V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým.“ (Ef 5,21)

Rodina je základ všeho lidského: pokud zničíme nebo oslabíme tento základ, zhroutí se i mnoho dalšího. Proto je velmi důležité, abychom jako křesťané udělali všechno, co je v našich silách, a chránili posvátnost našich domovů („domov“ je místem pro toho, kdo žije sám, stejně tak jako pro ty, kdo patří do velké rodiny).

Které přikázání Desatera souvisí přímo s rodinou? Proč budou rodiny silnější a bezpečnější, když se budou řídit těmito přikázáními?

Důležitým prvkem rodinného života je odpovědnost. Bible říká, že každý člověk – manžel, manželka i dítě – musí nést odpovědnost za svá rozhodnutí. (2 K 5,10) Pokud si každý člen rodiny uvědomuje svoji odpovědnost a je ochoten ji nést, rodinné svazky se tím velmi posílí. Boží slovo nám dává rady pro každého jednotlivce. Už v první knize Bible Abraham přikazuje svým synům: „Dbejte na Hospodinovu cestu a jednejte podle spravedlnosti a práva.“ (Gn 18,19) Rodičům Písmo radí: „Zasvěť už chlapce do jeho cesty, neodchýlí se od ní, ani když zestárne.“ (Př 22,6) Boží slovo také napomíná rodiče, aby se k dětem chovali laskavým způsobem, tak aby je neponižovali a nezastrašovali. (Ko 3,21) Dětem Písmo radí: „Cti otce svého i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.“ (Ex 20,12) Manžely Pavel vede, aby milovali svoje ženy, „jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval“ (Ef 5,25), a manželky vybízí, aby se podřizovaly „svým mužům jako Pánu, protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve, těla, které spasil“ (Ef 5,22.23).

Jaké odpovědnosti máš ve své rodině? Plníš je svědomitě? Děláš něco, čím bys mohl narušit štěstí a posvátnost své rodiny? Které oblasti ve tvých rodinných vztazích potřebují nápravu?

„DÁVÁM, NE JAKO DÁVÁ SVĚT“

„A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“ (Fp 4,7)

Jak jsme si již pověděli, Bůh nás miluje a touží, abychom byli šťastní. Současně si však bolestně uvědomujeme, že žijeme ve světě, kde je hřích, smrt, utrpení a kde probíhá boj mezi dobrem a zlem. A jak to bývá ve všech bitvách, i v této jsou oběti a ztráty na životech. Všichni nějakým způsobem trpíme. Proto nás i přes všechna biblická zaslíbení, z nichž můžeme čerpat útěchu a naději, dříve či později zastihne utrpení.

Zamysli se nad životem Abrahama, Davida, Ježíše a Pavla. Můžeme o nich říci, že byli „šťastní“?

Klíč ke správnému pochopení slova „štěstí“ nám dává sám Ježíš, když říká: „Pokoje vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (J 14,27) Jinými slovy, potřebujeme si uvědomit, že světské představy o pokoji a štěstí nejsou totožné s těmi biblickými. Štěstí tohoto světa může stát na vrtkavých a pomíjitelných věcech, které v určitém čase a na určitém místě mohou být dobré. Ale dříve nebo později se všechny tyto věci rozplynou. Zakládat na nich svoji naději a štěstí znamená stavět na písku. Aby bylo naše štěstí trvalé, potřebujeme je postavit na něčem hlubším, než jsou mizivé a nejisté radosti tohoto života. Samozřejmě že se z nich můžeme těšit a prožívat radost a štěstí. Základ naší naděje však musí být tam, kde „neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou“ (Mt 6,20).

Přečti si L 10,20; J 14,27; Fp 3,7–11; 4,6–13 a 1 Pt 4,12–14. Jaké principy jsou uvedeny v těchto verších? Pomáhají nám lépe pochopit, co znamená být „šťastný“, i když se setkáváme s bolestí a smutkem? Jak se ti daří uplatňovat tyto rady ve svém životě?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Svoji vinu potřebujeme přinést pod golgotský kříž. Vědomí hříšnosti ničí pramen života a skutečného štěstí. Ježíš říká: Polož to všechno na mne. Vezmu tvůj hřích a daruji ti pokoj. Už si dál neníš svoji sebeúctu, protože jsem tě vykoupil za cenu vlastní krve. Jsi můj, posilím tvoji oslabenou vůli a zbavím tě výčitek svědomí. Se srdcem plným vděčnosti se spolehni na naději, kterou máš před sebou, i když se chvěješ nejistotou. Bůh přijme tvé zlomené, kající srdce. Zadarmo ti nabízí odpuštění. Chce si tě adoptovat do své rodiny; jeho milost pomůže tvé slabosti. Drahý Ježíš tě povede krok za krokem; stačí, když svoji ruku vložíš do jeho ruky a dovolíš, aby tě vedl.“ (Ellen Whiteová, This Day With God, 63)

„Boží děti se mohou těšit vždy ze všeho. Když přicházejí těžkosti a problémy, můžeš se těšit v důvěře v Boží moudrou prozřetelnost. Nemusíš čekat na zářivé pocity štěstí, jen se vírou drž záslíbení a zpívej Bohu písně vděčnosti. Když tě satan pokouší, nezašeptej jediné slovo vyjadřující pochybnost nebo obavu.“ (Ellen Whiteová, The Advent Review and Sabbath Herald, 11. 2. 1890)

Náměty k přemýšlení

1. **Zamyslete se ve třídě nad tím, jaké mají lidé představy o štěstí. Jak byste štěstí definovali vy? Můžeme očekávat, že budeme vždy šťastní? Pokud se necítíme šťastní, není to tím, že v našem chození s Bohem něco nefunguje? Může satan použít „štěstí“ jako léčku, pomocí které nás chce svést a oklamat? A naopak, může Bůh použít „neštěstí“ jako prostředek k oslovení lidí?**
2. **Co bys poradil křesťanovi, který přiznává, že není šťastný?**
3. **Může být člověk, který žije s Bohem, šťastný, i když trpí pro Krista?**

MOUDROST DO KAŽDODENNÍHO ŽIVOTA

**Texty na tento týden: Ž 19,8–14; 119,98–105; Př 3,13–16;
Mt 13,22; 16,26; Ř 12,17.18; 13,1–4**

Základní verš

*„Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spase-
ní, a to vírou v Krista Ježíše.“ (2 Tm 3,15)*

Hlavní myšlenka

Písmo nám poskytuje dostatek moudrých rad pro každodenní život.

Bible mluví o důležitých tématech vesmírného významu, jako je například velký spor, pád Lucifera, smrt Ježíše Krista jako oběti za hříchy světa a jeho vzkříšení. Je v ní však i praktická moudrost pro každodenní život. Písmo nemůže mluvit do každé konkrétní situace. Ale obsahuje principy, jak žít. Kdo je přijme a dovolí, aby ovlivnily jeho rozhodování, prožije ve svém životě velkou změnu.

Když stojíme před nějakou volbou, která se týká rodinných nebo společenských vztahů, práce, peněz nebo zodpovědnosti lidí na vedoucích místech, je důležité vědět, že nás Bůh touží vést. Bůh, který ví, co se stane malému vrabečkovi (Mt 10,29), se stará i o nás a chce pro nás to nejlepší. Můžeme si být proto jistí, že pokud mu to dovolíme a v úctě a pokoře budeme otevírat jeho slovo, povede nás.

Tématem tohoto úkolu bude moudrost, o kterou se s námi Bůh podělil ve svém slově.

ZDROJ MOUDROSTI

„Začátek moudrosti je bázeň před Hospodinem a poznat Svatého je rozumnost.“
(Př 9,10)

Každý z nás stojí denně před různými rozhodnutími. Jak už jsme všichni jistě nejednou zažili, stává se, že se rozhodneme špatně. Příčinou těchto nedobrych rozhodnutí je často naše sobectví. Jako padlé bytosti myslíme totiž především sami na sebe. Naše špatná rozhodnutí často způsobují bolest a trápení nejen nám samotným, ale i jiným.

Pamatuješ si následky některého svého špatného rozhodnutí? Nevyčítej si je stále znovu – vždyť kříž je zdrojem odpuštění a uzdravení. Je dobré si však občas připomenout, jak draze se za taková rozhodnutí platí.

Dobrou zprávou je, že nám dal Bůh své slovo, kterým nás – hříšné a sobecké bytosti – chce vést. (Ž 119,105)

Jaká zaslíbení a principy pro správná morální rozhodnutí nacházíme ve verších Ž 19,8–14; 119,98–105; Př 3,13–16 a J 17,17?

Přečíst si biblické zásady není totéž jako se podle nich řídit. Žalmista to vyjádřil slovy: „Jsou poučením i pro tvého služebníka, když na ně dbá, má odměnu hojnou.“ (Ž 19,12) Pokud moudrost, kterou nacházíme v Bibli, nepřenášíme do života, je pro nás zcela zbytečná. Je hodně lidí, kteří sice znají biblické principy, ale jednají naopak. Jako křesťané však máme nejen Bibli číst, ale také se jí nechat vést. Jen tak můžeme získat moudrost. Nedomnívejte se, že moudrý je ten, kdo mnoho ví nebo kdo dokáže citovat verš za veršem. Moudrý se rozhoduje a žije podle směrnic zjevených v Písmu.

Stojíš před nějakými důležitými rozhodnutími? Hledal jsi radu v Písmu? O která biblická zaslíbení se můžeš opřít, když se chceš správně rozhodnout?

MOUDROST VE SPOLEČENSKÉM ŽIVOTĚ

Každý z nás má svůj soukromý život, který žije doma – „za zavřenými dveřmi“. Současně jsme i společenské bytosti – žijeme ve společenství s jinými lidmi, se kterými se nedělíme o své soukromí.

Nežijeme tedy jen svůj osobní život, ale jsme i občany určité společnosti. V Božím slově nacházíme rady pro mnohé společenské situace a zásady, jak v těchto společenstvích žít.

V předcházejícím úkolu jsme mluvili o tom, jak může dodržování Desatera ovlivnit naše vztahy v rodině. Znovu si přečti Desatero (Ex 20,1–17) a zamysli se nad tím, jak mohou tyto příkazy přispět ke zlepšení společenských vztahů.

Odhaduje se, že během staletí lidstvo ve snaze usměrnit chování člověka vydalo víc než 30 milionů zákonů. Tyto zákony se často ruší, mění nebo novelizují. V případě Desatera je tomu ale jinak – principy v něm zahrnuté jsou neměnné a věčné a mohou nás vést v našem soukromém i veřejném životě.

Bible nám dává moudré rady, jak si co nejlépe počínat v rámci určitého většího společenství. Když se podle nich budeme řídit, staneme se lepšími občany a svědky našeho Pána.

Jaké rady o životě ve společenství nacházíme v Jr 29,7; Ř 12,17.18; 13,1–4 a 1 Pt 2,13.14.17? Které další verše bys uvedl? Jakým způsobem můžeme tato slova co nejlépe aplikovat na společnost, ve které žijeme?

MOUDROST NA PRACOVÍŠTI

„Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu.“ (Ko 3,23)

Písmo uznává nezbytnost lidské práce, která zároveň člověka naplňuje a dělá jej šťastným. Hned po stvoření dostali Adam a Eva za úkol obdělávat a hlídat zahradu Eden. (Gn 2,15) I po pádu do hříchu (Gn 3,17–19) měla práce zůstat pro člověka požehnáním. (Kaz 3,22) Bible zaznamenává slova apoštola Pavla, který řekl, že kdo odmítá pracovat, nemá právo ani jíst. (2 Te 3,10)

Poslušnost Boží vůli souvisí kromě jiného s poslušností jeho psanému slovu. V Písmu nacházíme všeobecná vyjádření principů Boží vůle, přesto je jeho vůle pro náš život zcela konkrétní. Bůh nám dává určité zásady, jak máme žít, a je na nás, abychom je uplatňovali v konkrétních situacích našeho života a v různých oblastech, jako je třeba naše práce.

Bible mluví o potřebě člověka pracovat; o tom, že práce je důležitou součástí našeho života. Nepřekvapuje nás proto, že nám k této naší činnosti dává tolik rad.

Co z uvedených veršů můžeme uplatnit ve své práci?

Kaz 9,10 _____

Mt 25,14–30 _____

Ko 3,23.24 _____

Bible se zmiňuje o určitých postojích a vlastnostech dobrého pracovníka, například o dobrém využívání času (Mt 25,14–28), pilnosti (Př 12,24), poctivosti a respektu vůči nadřízeným (Ef 6,5.6). Ať jsme zaměstnanci nebo zaměstnavatelé, ve všem jednání máme být čestní. (Př 11,1)

Jsou nějaké biblické principy, jejichž dodržování je pro tebe v práci problémem? Co je příčinou tvých zápasů? Co můžeš udělat pro to, aby ses ve své práci více řídil biblickými principy?

BIBLE A MAJETEK

„...nedávej mi chudobu ani bohatství! Opatřuj mě chlebem podle mé potřeby, tak abych přesycen neselhal a neřekl: ‚Kdo je Hospodin?‘ ani abych z chudoby nekradl a nezneuctil jméno svého Boha.“ (Př 30,8.9)

Jak bychom měli podle tohoto verše vyřešit otázku peněz a bohatství?

V Bibli se opakovaně dočítáme o tom, jak nebezpečné je bohatství pro duchovní život Ježíšových následovníků. Ve své prozřetelnosti Hospodin vidí budoucí odpadnutí starověkého Izraele a říká, že když „bude jíst, nasytí se a ztuční a obrátí se k jiným bohům“ (Dt 31,20; 32,15). Bible se zmiňuje i o lenosti, která může člověka dovést do chudoby, což zase může vést ke hříchu a zkáze. Oběma osidlům je třeba se vyhnout.

Jaké je podle veršů Mt 13,22; 16,26; 19,24 a 1 Tm 6,10 potenciální nebezpečí bohatství?

Peníze mají na lidi zvláštní vliv. Na rozdíl od jídla, vody nebo odpočinku, se zdá, že peněz lidé nemají nikdy dost. Někdy je tomu tak, že čím jsou lidé bohatší, tím se stávají lakomější. Písmo přináší principy, které nás učí správnému vztahu mezi penězi a shromažďováním majetku. Při vši naší touze po penězích je velmi důležité si pamatovat, že jediný poklad, který na konci zůstane, je „poklad v nebi“ (Mk 10,21)

Co je podle Bible tím „pokladem v nebi“? Jak jej můžeme získat? Když se budeme k němu upínat, uchrání nás to před nebezpečím shromažďovat si poklad tady na zemi?

MOUDRÉ VEDENÍ

„Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mt 20,28)

Uspořádání našeho světa je vždy založeno na lidech ve vedoucích pozicích, kteří rozhodují. Žel se často stává, že ti, kterým je svěřena zodpovědnost za vedení, se snaží využít tuto příležitost pro své zájmy a nemyslí na své podřízené. V Bibli najdeme vůdce nesobecké a úspěšné, jakým byl například Mojžíš, ale i ty nemorální a nebezpečné, jakým byl například Herodes.

Co nás Ježíš učí o vůdcovství? Mt 20,25–27

Z čeho je v životě Ježíše patrné, že žil podle příkladu vůdce sloužícího ostatním? Jak nás tyto příklady mohou ovlivnit?

Podle Roberta Greenleafa by měli být lidé na vedoucích místech především těmi, kdo nejprve slouží. „Začíná to přirozeným pocitem, že člověk chce pomáhat a sloužit. Potom na základě vědomého rozhodnutí člověk touží vést. Rozdíl se ukáže sám – nejprve se takoví vůdcové přesvědčují, zda je postaráno o nejdůležitější potřeby ostatních. Jestli chcete rozpoznat pravé vůdce, ptejte se: Roste jejich osobnost? Jsou díky této své službě zdravější, moudřejší, svobodnější, nezávislejší, chtějí být služebníky druhých?“ (The Power of Servant Leadership)

Jak odlišně by vypadaly naše dějiny, kdyby všichni vůdcové a představitelé v minulých dvou tisíciletích následovali Ježíšův vzor vůdcovství!

Vůdců, kteří jsou ochotní sloužit, je skutečně málo. Jako křesťané bychom však měli být příkladem i v této oblasti.

Zastáváš nějaké vedoucí postavení? Pokud ano, jak se ti daří pracovat podle principu, o kterém jsme dnes hovořili? Do jaké míry tě motivuje sobectví a touha po moci? Není tvé jednání v protikladu k touze pomáhat a sloužit?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Bible obsahuje všechny pokyny, jež lidé potřebují znát, aby byli připraveni jak pro tento život, tak i pro život budoucí. Těmto zásadám mohou porozumět všichni.“ (VYCH 77; ED 123)

Ti, kteří studují Bibli, radí se s Bohem a spoléhají na Krista, budou vždy a za všech okolností jednat moudře. Dobré principy se projeví v reálném životě.“ (5T 43)

„Bible podává pravdu zcela jednoduše a tak dokonale ji přizpůsobuje potřebám a touhám lidského srdce, že nad tím žasnou i ti nejvzdělanější lidé. Tyto jednoduše vyjádřené pravdy se týkají věcí, které jsou tak vznešené, nedosažitelné a lidským chápáním neuchopitelné, že je můžeme přijmout jen díky tomu, že je zjevil Bůh.“ (5T 700)

Náměty k přemýšlení

- 1. Jak nás může věrnost v dávání desátků a darů ochránit před nebezpečím lakomství?**
- 2. Skutečně hledáš ve svých každodenních rozhodováních moudrost v Bibli? Jak se podle ní můžeme prakticky řídit? Můžeme najít v Bibli odpovědi na konkrétní otázky – např. zda si mám vzít určitého člověka, jít do určitého zaměstnání nebo se přestěhovat?**
- 3. Přemýšlejte nad problémy, které s sebou přináší vedoucí postavení. Lidem ve vedoucích funkcích hrozí například nebezpečí sobectví či zneužívání moci. Jaké máte zkušenosti z této oblasti? Naučili jste se něco, co by mohlo být druhým k užítku?**

BOŽÍ SLOVO ZPŮSOBUJE RŮST

**Texty na tento týden: Mt 22,37.38; Ga 2,20; 5,14;
Ef 4,14.15; Žd 5,12–14**

Základní verš

„Pak už nebudeme nedospělí... Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista.“ (Ef 4,14.15)

Hlavní myšlenka

Bible sehrává v našem duchovním růstu nezastupitelnou úlohu.

Náš život s Kristem nekončí obrácením. Právě když se plně odevzdáme Kristu, začíná pro nás nový život, nová existence. (Ř 6,4) Křesťan nemusí usilovat o to, aby dosáhl spasení, jako je tomu v ostatních náboženstvích. On už spasení získal. Bůh jej přijal jako dokonalého a bez hříchu, proto začíná žít životem, který toto spasení potvrzuje.

Ve svém novém životě s Kristem bychom se měli zaměřit na duchovní růst. Jako křesťané nemůžeme zůstat stát na jednom místě – jsme v procesu nepřetržitých změn, které nám pomáhají lépe odrážet obraz Ježíše Krista. Jednu z hlavních úloh v celém procesu růstu má Boží slovo. V něm je nám ukázáno, jak a proč musíme růst „v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“ (2 Pt 3,18).

Tento týden budeme společně přemýšlet o tom, co znamená růst v Kristu. Uvědomíme si, jakou úlohu v našem růstu sehrává Boží slovo.

POTŘEBA RŮSTU

„Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očistme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedme k cíli své posvěcení v bázni Boží.“ (2 K 7,1)

Když přišel Nikodém za Ježíšem a ptal se ho, jak může získat věčný život, Ježíš mu odpověděl: Musíš se znovu narodit. (J 3,3.5) Tato odpověď naznačuje, že křesťanský život začíná novým narozením. Tím je výstižně vyjádřeno, že znovuzrozený člověk se musí naučit, jak žít s Bohem. Ke svému růstu potřebuje náležitou péči, lásku a výchovu. Jedině tak může dosáhnout duchovní zralosti.

Petr vybízí věřící, aby rostli „v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“ (2 Pt 3,18). K popisu tohoto růstu také používá obraz zrození a dětství (1 Pt 1,23) a na nové věřící naléhá, aby toužili po „nefalšovaném duchovním mléku“, po slově Božím, díky kterému budou růst. (1 Pt 2,1–3)

Na co Pavel poukazuje v listu Židům 5,12–14? Jak definuje duchovní nezralost?

V 2 K 7,1 Pavel objasňuje, že přijetím Ježíše duchovní život nekončí, ale naopak začíná – a potřebuje růst. „Přivést k cíli své posvěcení“ znamená jej dokončit. V listu Efezským apoštol Ježíšovým následovníkům připomíná, aby žili životem hodným jejich povolání. (Ef 4,1)

Přestože jsme tedy spaseni vírou a přestože nás Bůh přijímá na základě Ježíšovy spravedlnosti, která nám byla milostí připsána jen prostřednictvím naší víry, měl by být u každého z nás patrný duchovní i morální růst. Měli bychom se měnit k lepšímu a stále více odrážet Boží charakter. (1 Pt 1,14–16)

V kterých oblastech duchovně rosteš a zraješ? V čem jsi naopak slabší? Ve svém křesťanském růstu si potřebujeme stále uvědomovat, že naše naděje spočívá jedině v Ježíši a jeho spravedlnosti, ne v nás samotných. Proč je toto uvědomění pro nás tolik důležité?

RŮST VE VÍŘE

„I nám se přece dostalo zaslíbení jako těm na poušti. Ale zvěst, kterou slyšeli, jim neprospěla, když ji vírou nepřijali.“ (Žd 4,2)

V Žd 3 a 4 Pavel vzpomíná na Izraelce. Zmiňuje Mojžíše, vyjití z Egypta i jejich 40leté putování po poušti. Velice zajímavé je však to, co o nich napsal v Žd 4,2.

Jaký nedostatek se projevil u izraelského národa? Co jim chybělo?

Tato generace měla mnoho důkazů o Božím vedení. Vzpomeňme jen, co všechno se odehrálo při jejich odchodu z Egypta a během putování po poušti. Bůh byl viditelně s nimi a konal zázrak za zázrakem – od rozdělení vod Rudého moře až po každodenní příděl many. A přece jim chyběla víra!

Co podle Bible znamená mít víru? Viz Žd 3,12.

Lidé se často mylně domnívají, že kdyby jim Bůh dal nějaké znamení nebo důkazy, jejich víra v Boha by byla větší. Ze zkušeností však víme, že tomu tak není. Víra, nebo její nedostatek, není otázkou rozumu; nic by jí neprospěly zázraky či znamení. Víra je rozhodnutí srdce. Růst ve víře můžeme do té míry, do jaké svá srdce podřídíme našemu Pánu. Podmínkou tohoto růstu je život ve víře a studium Božího slova s touhou učit se z něj.

Zdrojem víry je Bůh. My se však musíme naučit mu důvěřovat. Víra roste působením Božího slova. (Ř 10,17) Jsme to však my, kdo si musíme najít čas a vynaložit úsilí k jeho studiu. Čím více čteme Boží slovo se srdcem a myslí podřízenými našemu Pánu, tím víc v něm poznáváme našeho laskavého Boha. Žasneme nad Jeho láskou a spravedlností. O to víc Jej můžeme milovat a důvěřovat mu. A pokud mu důvěřujeme, děláme to, co je Jeho vůle. Studium Božího slova je tedy nevyhnutelnou podmínkou pro růst naší víry.

Před lety se jistý vědec vzdal křesťanství. Když o tom později přemýšlel, řekl: „Kdybych nepřestal číst Bibli, kdybych ji dál nechával působit v mém životě, pravděpodobně bych nikdy víru neztratil.“ Jak vzácná je ti tvá víra? Kolik pozornosti věnuješ tomu, abys ji chránil a posiloval?

RŮST V LÁSCE

„My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti.“ (1 J 3,14)

Písmo praví, že máme milovat Boha celým svým srdcem, celou svou duší i myslí a své bližní jako sami sebe. Máme milovat své spoluvěřící i své nepřátele. Tyto Boží přikazy však není snadné vždy uposlechnout. Ve své podstatě jsme totiž sobečtí hříšníci, kteří nade všechno milují sami sebe. Ještě tak dokážeme milovat ty, kteří nám lásku opětvují. Ale Bible říká, že to nestačí. (Mt 5,44) Umět milovat nejen ty, kteří nás nemilují, ale i naše nepřátele, to skutečně vyžaduje růst v Pánu.

Co Pavel připomíná v 1 K 13,8? Souhlasíš s tím, že největší ze všeho je láska? Jaký je význam lásky a její moc? Viz také Mt 22,37.38; Ga 5,14; 1 J 4,7.8.16.

Slovo láska ztratilo svoji hodnotu. Dnes je používáno tak často, že už jen málokdo ví, co láska ve skutečnosti znamená. Biblické příklady nám připomínají, že láska je něco, co děláme, ne jen jakási emoce či pocit. Písmo mluví o lásce jako o postoji a jednání. (1 K 13) Víme, že láska nás motivuje k činům. Známe její největší projev: „Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. Tak i my jsme povinni položit život za své bratry...“ (1 J 3,16) Abychom dokázali takto milovat, musíme překročit hranici našich práv, našich zájmů i našich zranění. To se nám může podařit jen v Boží moci; jen když budeme růst v Kristu a jeho milosti.

Kolikrát jsi se zmýlil v různých naukách nebo jsi špatně odhadl pohnutky jiných lidí? Ve věcech lásky se však člověk nikdy nemůže splést. Přestože se dopouštíme různých chyb a omylů, ve své lásce k ostatním se nikdy mýlit nemůžeme. Láska nikdy nemůže být omylem, protože jsme dostali příkaz milovat dokonce i své nepřátele. Jak nádherné by bylo naše svědectví, kdyby všichni, kteří vyznávají Kristovo jméno, milovali jako Kristus.

V jedné známé křesťanské písni se zpívá: „Ano, po lásce poznají křesťany.“ Zamysli se nad tím, zda jsou tato slova pravdivá. Jak tvé chování odráží lásku, kterou máš k lidem ve svém okolí? Nesvědčí spíše o potřebě učit se víc o tom, jak nás Bůh miluje?

RŮST V KRISTU

„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.“ (Ga 2,20)

Jak popisuje růst v Kristu apoštol Pavel v listu Efezským 4,14.15?

Protože Bible je ve všem naší nejvyšší autoritou, má pro náš růst v Kristu její studium nezastupitelnou úlohu. Poznáváním Božího slova se uchráníme před kdejakou „lidskou falší“ a „chytráctvím“.

Bibli však nestačí jen číst. Potřebujeme přijmout její rady a řídit se jejím učením. Samotné čtení v nás žádnou změnu nezpůsobí. Růst v Kristu můžeme jen pod podmínkou, že budeme naslouchat Božímu slovu a snažit se o to, abychom ve svých slovech, činech a dokonce i myšlenkách jednali podle Boží vůle.

Do Říma Pavel napsal, že jsme povoláni být podobní jako Kristus (Ř 8,28.29), a to v každém ohledu, zvláště pak v našich myšlenkách (2 K 10,5), protože pokud jsou naše myšlenky čisté, budou dobrá i naše slova, činy a postoje. Pokud si uchováme naše srdce čisté, projeví se to v našem jednání.

Pavel v Ga 2,20 popisuje, jak zásadně se změnil jeho život přijetím Kristovy oběti. Jaká změna se v něm odehrála?

Pavel říká, že nechal ukřižovat své já, aby v něm mohl žít Ježíš. Pokud to uděláme i my, přestaneme být ovládnáni rozmary „těla“, ale začneme se řídit Božími příkazy. Už se nebudeme rozhodovat jen podle toho, co si sami myslíme. Naše jednání bude svědčit o tom, že Kristus je naším Pánem. Toto odevzdání se Bohu je každodenní proces. Je to něco, co se musí stát součástí našeho chození s Kristem. Pokud budeme chtít vládnout sami, začne se nás zmocňovat hřích – a hřích vede ke smrti. Vždyť jakou zbraní bychom s ním my hříšní mohli bojovat?

Jakou máš zkušenost s odevzdáním se Kristu? Jaké jsou tvé pocity, když předáváš svá chtění a svoji vůli Bohu? Co bys rád řekl těm, kteří touží po podobné zkušenosti, ale ještě ji neprožili?

RŮST V DUCHU

„Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.““ (J 3,5)

Rozumíme tomu, že narození z vody představuje křest a narození z Ducha obrácení. To znamená, že ve chvíli našeho duchovního zrození vchází do našeho nitra Duch svatý. Ale i ve vztahu k Duchu potřebujeme nadále růst. Ježíš v evangeliích hovoří o příchodu Přímluvce a jeho práci v nás a pro nás. U Jana 16,13 říká: „Jakmile však přijde on, duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy...“ Duch má tedy nezastupitelnou úlohu – uvést každého křesťana do celé pravdy. Dělá to tak, že nám připomíná slova Písma, protože Boží slovo je pravda. (J 17,17) Úkolem Ducha je také usvědčovat nás z našeho duchovního stavu (viz J 16,8).

Základem našeho křesťanského růstu je růst v Duchu. Růst v Duchu znamená, že jsme stále víc citliví na jeho vedení a ochotní podřídit se jeho radám.

Jak můžeme růst v duchu? Jaké principy potřebné pro duchovní růst nacházíme v uvedených verších?

Mt 5,6 _____

Ga 3,11 _____

Ga 5,16 _____

1 Pt 3,11 _____

1 J 1,9 _____

Ježíš říká, že Duch svatý je tu pro každého, kdo po něm touží. (L 11,13) Bůh se však nikomu nevnucuje. Ukázal nám, kým je a co pro nás učinil. Rozhodnout se však musíme sami ve svém srdci. Kéž bychom všichni zatoužili po poslušnosti, odevzdání a vyznání – to nám umožní růst v milosti a v Duchu a odvede nás to z cesty vedoucí do věčného zahynutí.

Je v tvém životě něco (např. z toho, co čteš, sleduješ, děláš), co by mohlo oslabit tvoji citlivost na vliv Ducha svatého? Pros Ducha svatého, aby ti ukázal, co s tím máš dělat. Pamatuj, že čím déle to odkládáš, tím hůře budeš slyšet jeho hlas.

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Cesta k vnitřnímu pokoji si přečti kapitolu Trvalý pokoj. (CVP 81–86; SC 67–75)

„Původce svého duchovního života nevidíme a svou moudrostí nedokážeme přesně vysvětlit, jakým způsobem jsme tento život získali a jak je udržován. Duch svatý však vždy působí v souladu s tím, co o něm bylo psáno. V duchovním světě je tomu stejně jako ve světě přírody. V každém okamžiku je život v přírodě udržován Boží mocí. Nedochozí k tomu však žádným bezprostředním zázrakem. Stačí přijímat požehnání nacházející se v naší blízkosti. Podobně můžeme udržovat i svůj duchovní život, budeme-li využívat prostředků, které nám Bůh ve své prozřetelnosti poskytl. Chce-li Kristův následovník dorůst „zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti“ (Ef 4,13), musí jíst chléb života a pít vodu spasení. Musí bdít, modlit se a poslouchat pokyny, které nám Bůh dal ve svém slově.“ (PNL 164; AA 284.285)

„Práce na zušlechťování našeho myšlení a jednání má směřovat k dokonalosti. Pokud ti, kteří vyznávají pravdu, nevyužívají přednost a příležitost růst k duchovní zralosti mužů a žen v Kristu Ježíši, nedělají čest pravdě ani Kristu.“ (4T 358.359)

Náměty k přemýšlení

- 1. Jak můžeš pomoci těm, kdo se snaží růst v Kristu, ale trápí se tím, jak málo je vidět nějaký pokrok a jak pomalu jej dosahují? Co bys jim poradil?**
- 2. Přemýšlejte spolu o poslední otázce v části na středu. Vaše zkušenosti s odevzdáním se Bohu budou pro všechny jistě velkým obohacením.**
- 3. Jakým největším překážkám čelíte ve vašem duchovním životě? Co v naší společnosti brání duchovnímu růstu? Jak můžeme těmto vlivům čelit?**

BOŽÍ SLOVO ZŮSTÁVÁ NAVĚKY

Texty na tento týden: Mi 6,8; J 3,14–17; 10,10; 2 Pt 3,9

Základní verš

*„Neboť, všichni lidé jako tráva a všechna jejich krása jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky.“
(1 Pt 1,24)*

Hlavní myšlenka

Bible je závazná i pro nás.

Z dávné minulosti se nám zachovalo mnoho starověkých textů – egyptská Kniha mrtvých, epos o Gilgamešovi, spisy Aristotela či básně Homérovy. Žádný z nich však nemá takový vliv a takovou moc a autoritu, jakou měla a dodnes má Bible.

Ano, Boží slovo zůstává aktuální i ve světě nadzvukových letadel, plazmových televizních obrazovek, mobilních telefonů a notebooků. I přes velký pokrok ve vědě, technice, umění a kultuře jsme totiž stále a především lidské bytosti, které prožívají stejné zápasy jako lidé na počátku – řeší otázky života, smrti, štěstí, zdraví, morálky, rodiny. Lidská touha po smyslu života a tyto základní problémy se v podstatě nemění. A nemění se ani biblické odpovědi na tyto otázky.

V posledním úkolu tohoto čtvrtletí budeme mluvit o tom, proč Boží slovo zůstává navěky.

BOŽÍ SLOVO DNES

„Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků.“ (Žd 1,1)

Pro mnoho lidí dnes už nemá Bible žádný význam. Důvody, proč tomu tak je, můžeme shrnout do tří bodů: 1) Je to kniha velmi stará; 2) pochází od relativně malé skupiny lidí, od Židů; 3) dnešní svět se natolik liší od dob, kdy byla napsána, že prostě není možné, aby ještě byla pro nás nějak důležitá.

Jak bys odpověděl na tyto námitky?

Všechny tyto argumenty se dají shrnout do jednoho základního problému: Z jakého předpokladu tito kritici vycházejí? Pokud někdo věří, že Bible je kniha, kterou napsali nějakí lidé, aby v ní vyjádřili své vlastní myšlenky, pak tyto námitky platí.

Jako křesťané však tento předpoklad z mnoha důvodů odmítáme. Věříme, že Bible je Boží slovo. Věříme, že prostřednictvím Bible k nám promlouvá Bůh, Stvořitel. Věříme, že v něm Bůh zjevil celému lidstvu svoji vůli. To, že byla napsána velmi dávno, že ji psala malá skupina lidí nebo že byla napsána v době, která se tolik liší od dnešního světa – to všechno nic nemění na tom, že je stále platná a nesmírně důležitá.

Uvedené verše jsou součástí určitého kontextu. Při jejich čtení se zamysli: V jaké situaci byly vysloveny? Jsou i přes různé okolnosti aktuální i pro nás?

Mi 6,8 _____

J 10,10 _____

J 17,3 _____

Sk 17,31 _____

Fp 4,7 _____

Znovu přemýšlej nad jednotlivými tématy. Kdybychom neměli Bibli, jak bychom na tyto otázky odpověděli? Jak by asi vypadal tvůj život, kdybys zůstal bez vedení, bez nadějí a zaslíbení, které ti Bible dává? Jak se mohou tyto pravdy stát pevnou součástí tvého života?

BOŽÍ VĚČNÝ PLÁN

„Záměry Hospodinovy platí věčně, úmysly jeho srdce po všechna pokolení.“
(Ž 33,11)

Jaký je podle tohoto verše význam a platnost Božího slova?

Jaké jsou Boží záměry a úmysly? Přečti si také J 3,14–17; 1 Tm 2,4; 2 Pt 3,9.

Bible je platná i dnes, protože zjevuje Boží úmysly. Díky Božímu slovu jsme poznali plán spasení i to, že může být zachráněn každý člověk v každé době.

Bůh je věčný (Dt 33,27), jeho království je věčné (Da 2,44), jeho vůle, tak jak je vyjádřena v Bibli, se v průběhu času nemění, tak jako se nikdy nemění náš Pán: „Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i navěky.“ (Žd 13,8) „... ty však jsi stále týž a tvá léta nikdy neustanou.“ (Žd 1,12)

Je však jasně patrné, že se mění doby a mění se i lidé. Změna patří k životu, jak dokazuje nejen vývoj historický a vědecký, ale i změny v postojích či hodnotové orientaci. Bůh a jeho úmysly s námi se však nemění, zůstávají stejné.

Proto nezáleží na tom, že Bible byla napsána před mnoha staletími a v odlišné kultuře. To, na čem záleží, je, že nás Bůh miluje a touží nás zachránit.

A právě v tom spočívá tajemství Bible: Bible je důležitá i dnes, protože Bůh, který se zjevil na jejích stránkách, se nezměnil a je přítomný i tady a teď.

Přemýšlej o změnách, které v poslední době nastaly ve tvém životě i ve světovém dění. Všude vládne nestabilita. Co za těchto okolností pro tebe znamená, že Boží láska k nám a plán na naši záchranu se nemění? Jaká naděje a jistota vyplývá z této důležité pravdy?

VĚČNÝ KRÍŽ

„Milostí tedy spasení jste skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar.“ (Ef 2,8.9)

Nejvýznamnějším důvodem, proč je Bible platná i dnes, je, že si ji Bůh vyvolil jako prostředek pro zjevení toho nejdůležitějšího poselství: Ježíš zemřel za nás na kříži a vstal z hrobu. V Bibli nám Bůh zjevil velkou pravdu o spasení v Ježíši, pravdu, která přetrvá věčnost – i poté, co se ta stará zem rozplyne a bude stvořena země nová. Proto nezáleží na době sepsání Bible ani na okolnostech jejího vzniku: Boží slovo nám odhaluje Krista a jeho obět na kříži, proto jeho platnost pro náš padlý svět nekončí.

Jaké poselství mají pro nás uvedené verše? Kdyby nebylo Bible, kde by ses o těchto událostech a pravdách dověděl?

Iz 65,17 _____

Mt 24,30 _____

1 K 6,3 _____

2 K 5,21 _____

Ef 2,8 _____

1 Te 4,16 _____

1 Tm 1,15 _____

Tt 1,2 _____

Žd 2,14 _____

Zj 20,14 _____

Zj 21,4 _____

Co tyto verše popisují? Proč mají tato zaslíbení pro nás tak velký význam?

SPOLEHLIVÉ ZASLÍBENÍ

„Požehnán buď Hospodin, který podle svého slova dal odpočínutí Izraeli, svému lidu. Nezapadlo ani jedno ze všech dobrých slov, která mluvil skrze svého služebníka Mojžíše.“ (1 Kr 8,56)

Boží slovo trvá navěky, proto ani jeho zaslíbení nikdy nezklamou. Na rozdíl od lidských slibů, které se často nedodrží, Bůh si za svými sliby stojí.

Jaká zaslíbení nacházíme ve verších Mt 28,20; J 16,33 a Ř 4,21? Máš s nimi osobní zkušenost? Prožil jsi jejich naplnění ve svém životě?

Bůh nám v Bibli zanechal mnohá zaslíbení, např. dar věčného života (J 3,15), zaslíbení o tom, že vyslyší naše modlitby (Mt 7,7), dá nám nezměrné požehnání (Mk 9,23), že nám pomůže překonat překážky (L 17,6) a požehná duchovní hojností (J 6,35), pomůže v pokušení (Žd 2,18) a dá nám vítězství (Jk 4,7) a spasení (Ř 1,16).

„Tak je tomu se všemi zaslíbeními Božího slova. Bůh jimi promlouvá ke každému z nás. Mluví přímo k nám, jako bychom mohli naslouchat jeho hlasu. Právě v těchto zaslíbeních nám Kristus představuje svou milost a moc. Tato zaslíbení jsou listy z toho stromu, který má ‚léčivou moc pro všechny národy‘ (Zj 22,2). Přijmeme-li Boží milost a moc a přivlastníme-li si jeho zaslíbení, budou silou pro naši povahu. Budou nás inspirovat a udržovat nás při životě. Nic nemá takovou uzdravující moc. Nic jiného nemůže dodat odvahu a víru, která dává vitalitu celé bytosti.“ (ŽNP 55; MH 122)

Čekáš na to, až ti Pán splní některá zaslíbení? Co ti pomáhá udržet si naději a důvěru, že dojdou naplnění?

BIBLE PŘETRVÁ

„Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou.“ (Mt 24,35)

Už mnohokrát se v dějinách stalo, že lidé předpovídali neodvratný zánik Bible. Měli za to, že se stane pro člověka nesrozumitelná, že ji budou další generace považovat jen za zajímavou historickou relikvii a podobně. Jak velice se tito lidé mylili!

Ježíšova slova v Mt 24,35 byla zaznamenána před mnoha staletími. Mohli bychom je vztáhnout i na Bibli a chápat je jako předpověď, že Bible bude důležitá i v posledních dnech?

Nepřítel se v průběhu dějin různými způsoby pokoušel zničit Bibli a její vliv: používal násilí i některé vědce, filozofy a historiky, aby přesvědčil svět, že Bible není důvěryhodná a nestojí za naší pozornost. I přes tuto jeho snahu jsou dnes miliony lidí přesvědčeny, že je Božím slovem, dožadují se jejích zaslíbení a žijí podle jejích zásad. Na tom není nic překvapivého. Vždyť jsme u proroka Izajáše četli: „Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stálé navěky.“ (Iz 40,8)

Podle zpráv Mezinárodní biblické společnosti „bylo Písmo na začátku 19. století k dispozici v 68 jazycích. Dnes jsou části Bible dostupné ve více než 2500 jazycích a neustále přibývají nové překlady.“ (Tyto informace je možné získat na www.biblesociety.org; www.ibs.org; www.bible.net.cz)

Slova v 1 Pt 1,24.25 byla napsána před téměř dvěma tisíci lety. Jaké poselství mají pro nás? Mohou nám pomoci důvěřovat Bibli, jejím zaslíbením a napomenutím?

Boží slovo zůstává navěky. Otázkou je, jaký vliv má na můj život. Boží slovo můžeš mít v knihovně, na stole, dokonce ve své mysli, ale dokud jej nepustíš do svého srdce, nemá pro tebe žádný význam. Svědčí tvůj život o tom, že Boží slovo neztratilo nic ze své moci?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Velké drama věků si přečti kapitolu Naše jediná jistota. (VDV 385–390; GC 593–602)

„Bůh však bude mít na zemi lid, který Bibli přijal jako jediné měřítko každého učení a jako základ všech reforem. Názory vzdělanců, vědecké teorie, vyznání víry a rozhodnutí církevních sněmů, která jsou tak početná a rozmanitá, jak početné a odlišné jsou církve, hlas většiny – nic z toho, a ani všechno dohromady nemůžeme pokládat za důkaz pro nebo proti kterémukoli článku víry. Dříve než přijmeme nějaké učení nebo zásadu, musíme jako důkaz požadovat jasný výrok: „Toto praví Hospodin.““ (VDV 386; GC 595)

„Po celou věčnost budou vykoupení přemýšlet a zpívat o Kristově kříži. V oslaveném Kristu budou vidět Krista ukřižovaného. Nikdy nezapomenou, že Pán, který svou mocí stvořil a udržuje nesčíslné světy v nekonečném vesmíru, milovaný Boží Syn, Vládce nebes, kterého radostně uctívají cherubíni a serafíni, se ponížil, aby pozvedl člověka padlého do hříchu. Nezapomenou, že snášel trest a hanbu za hřích, ani to, že před ním Otec skryl svou tvář, až mu bída ztraceného světa zlomila srdce a ukončila jeho utrpení na golgotském kříži. Skutečnost, že Stvořitel všech světů a Soudce všech stvořených bytostí odložil svou slávu a z lásky k člověku se ponížil, bude ve vesmíru trvale vzbuzovat obdiv a úctu.“ (VDV 419; GC 651)

Náměty k přemýšlení

- 1. Zamyslete se ve třídě nad poslední otázkou v části na úterý. Jak vás mohou vaše odpovědi vzájemně obohatit?**
- 2. V kterých oblastech života vašeho sboru byste potřebovali lépe dbát na biblické zásady? Jak by mohla vaše třída pomoci sboru uvědomit si, v čem zaostává, a motivovat jej k dalšímu růstu?**
- 3. Přemýšlejte o biblických zaslíbeních, která se ještě nenaplnila anebo která – jak se domníváte – se ani naplnit nemohou, alespoň ne tak, jak byste chtěli. Někdo se třeba modlí za nemocného přítele, partnera nebo dítě, jehož zdravotní stav se ale nezlepšuje. Jak si můžete navzájem v těchto situacích pomoci?**

POUŽITÉ ZKRATKY

PBK – Překlad Bible kralické

SNC – Překlad NZ s názvem Slovo na cestu

ČEP – Český ekumenický překlad

3BC – Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 3

ZKRATKY BIBLICKÝCH KNIH – PODLE ČEP

Starý zákon:

	2 Pa	Druhá Paralipomenon	Na	Nahum	Fp	Filipským
			Abk	Abakuk	Ko	Koloským
Gn	První Mojžíšova (Genesis)	Ezd Ezdráš	Sf	Sofonjáš	1 Te	První list Tesalonickým
Ex	Druhá Mojžíšova (Exodus)	Neh Nehemjáš	Ag	Ageus	2 Te	Druhý list Tesalonickým
Lv	Třetí Mojžíšova (Leviticus)	Est Ester	Za	Zacharjáš		
		Jb Jób	Mal	Malachiáš	1 Tm	První list Timoteovi
		Ž Žalmy			2 Tm	Druhý list Timoteovi
		Př Přísloví				
Nu	Čtvrtá Mojžíšova (Numeri)	Kaz Kazatel				
		Pís Píseň písní	Mt	Matouš		
Dt	Pátá Mojžíšova (Deuteronomium)	Iz Izajáš	Mk	Marek	Tt	Titovi
		Jr Jeremjáš	L	Lukáš	Fm	Filemonovi
Joz	Jozue	Pl Pláč	J	Jan	Žd	Židům
Sd	Soudců	Ez Ezechiel	Sk	Skutky apoštolů	Jk	List Jakubův
Rt	Rút	Da Daniel	Ř	Římanům	1 Pt	První list Petřův
1 S	První Samuelova	Oz Ozeáš	1 K	První list Korintským	2 Pt	Druhý list Petřův
2 S	Druhá Samuelova	Jl Jól			1 J	První list Janův
1 Kr	První Královská	Am Ámos	2 K	Druhý list Korintským	2 J	Druhý list Janův
2 Kr	Druhá Královská	Abd Abdijáš			3 J	Třetí list Janův
1 Pa	První Paralipomenon	Jon Jonáš	Ga	Galatským	Ju	List Judův
		Mi Micheáš	Ef	Efezským	Zj	Zjevení Janovo

Nový zákon:

DÍLA E. G. WHITEOVÉ

AA	The Acts of the Apostles –	CH	Counsels on Health
PNL	Poslové naděje a lásky (2005)	MH	The Ministry of Healing –
AH	The Adventist Home	ŽNP	Život naplněný pokojem (2006)
CG	Child Guidance	PK	Prophets and Kings –
DA	The Desire of Ages –	PK	Proroci a králové (1969)
TV	Touha věků (2002)	PP	Patriarchs and Prophets –
Ed	Education –	NUD	Na úsvitu dějin (2001)
VYCH	Výchova	SC	Steps to Christ –
FE	Fundamentals of Christian Education	CVP	Cesta k vnitřnímu pokoji (2005)
GC	The Great Controversy –	SM	Selected Messages, sv. 1.2
VDV	Velké drama věků (2005)	T	Testimonies, sv. 1–9

U děl Ellen Whiteové je v závorce jako první uvedena zkratka českého překladu a číslo strany, po středníku pak zkratka anglického vydání a číslo strany.

Jsou použity novější překlady děl Ellen Whiteové (Touha věků, Velké drama věků, Na úsvitu dějin).

SBÍRKY V 2. ČTVRTLETÍ 2007

V druhém čtvrtletí 2007 jsou finanční prostředky z misijních sbírek sobotní školy určeny pro podporu institucí a oddělení církve, které se zabývají výchovou mladých lidí, sociální a humanitární prací a také evangelizační činností. V naší unii působí v této oblasti: Amicus – sdružení absolventů vysokých škol, (sbírka se uskuteční 21. dubna), ADRA (sbírka na činnost a provoz proběhne 5. května) a Středisko korespondenčních kurzů (sbírka bude 2. června). S jejich činností se každý z nás více či méně již setkal, a proto dokážeme ocenit jejich úsilí a nasazení. Můžeme je podpořit svými dary při sbírkách v sobotní škole. Výnos sbírek v ostatních sobotách bude zčásti odeslán na misijní projekty ve světě a část prostředků zůstane pro misijní činnost v naší unii. Na odvodech do světového misijního fondu se jednotlivá sdružení podílejí v roce 2007 takto:

České a Moravskoslezské sdružení 80 %
Slovenské sdružení 60 %

Zbylé prostředky zůstávají sdružením na finanční zajištění jejich misijních projektů.

Finanční prostředky ze sbírky 13. soboty jsou na podporu plánovaných projektů církve v jednotlivých částech světa. V 2. čtvrtletí 2007 jsou finanční dary určeny pro Transevropskou divizi se sídlem v Anglii. Tvoří ji země: Albánie, Bahrajn, Bosna-Hercegovina, Normanské ostrovy, Chorvatsko, Kypr, Dánsko, Egypt, Estonsko, Faerské ostrovy, Finsko, Recko, Island, Maďarsko, Grónsko, Irák, Irsko, ostrov Man, Izrael, Jordánsko, Kuvajt, Litva, Libanon, Lotyšsko, Černá Hora, Nizozemsko, Norsko, Omán, Pákistán, Polsko, Katar, Saúdská Arábie, Srbsko, Slovinsko, Súdán, Švédsko, Sýrie, Makedonie, Spojené arabské emiráty, Velká Británie a Jemen.

Více informací naleznete na www.casd.cz.

V roce 2007 všechna sdružení odvádějí na tento účel 55 %. Ostatní prostředky jsou určeny na stavební projekty Moravskoslezského sdružení.

ZÁPADY SLUNCE

duben	
<i>den</i>	<i>hodina</i>
6. 4.	19. 39
13. 4.	19. 50
20. 4.	20. 01
27. 4.	20. 12

květen	
<i>den</i>	<i>hodina</i>
4. 5.	20. 23
11. 5.	20. 33
18. 5.	20. 43
25. 5.	20. 52

červen	
<i>den</i>	<i>hodina</i>
1. 6.	21. 00
8. 6.	21. 06
15. 6.	21. 11
22. 6.	21. 13
29. 6.	21. 13